

گزارش جامع «اقتصاد کره جنوبی تا ۲۰۳۰»

تهیه کننده: دبیر خانه اتاق بازرگانی ایران و کره جنوبی

فهرست مطالب

- نگاهی به جایگاه اقتصادی کره جنوبی در اقتصاد جهانی
- طراحی یک تحول صدساله برای عبور از اقتصاد پیشرفته به اقتصاد پیشرو انقلاب «نیو دیل کره‌ای»
- جمعیت و آینده جمعیتی کره جنوبی؛
- نیروی کار، اشتغال و فشارهای پنهان اجتماعی در کره جنوبی تا ۲۰۳۰
- وضعیت درآمد و دستمزد در کره جنوبی تا سال ۲۰۳۰
- مسیر انرژی در کره جنوبی از وابستگی مطلق تا بازاریابی هوشمندانه منابع (افق ۲۰۳۰)
- شاخص‌های رقابت‌پذیری و حکمرانی اقتصادی کره جنوبی؛ تصویری از اقتصاد منظم، نوآور و قابل اعتماد
- مبارزه با فساد و سلامت نظام مالی در کره جنوبی؛ از اصلاحات اداری تا انضباط بانکی
- بدهی خارجی کره جنوبی؛ مدیریت ریسک در دل اقتصاد جهانی و چشم‌انداز تا ۲۰۳۰
- بودجه دولت کره جنوبی؛ تراز میان رشد، رفاه و آینده‌نگری مالی (با چشم‌انداز تا ۲۰۳۰)
- نظام مالیاتی کره جنوبی؛ توازن میان عدالت اجتماعی و پایداری مالی دولت
- صنعت خودروسازی کره جنوبی؛ از موتور رشد اقتصادی تا بازیگر تعیین‌کننده بازار جهانی در افق ۲۰۳۰

نگاهی به جایگاه اقتصادی کره جنوبی در اقتصاد جهانی

کره جنوبی امروز یکی از نمونه‌های موفق توسعه اقتصادی در جهان به شمار می‌رود؛ کشوری که پس از جنگ ویرانگر دهه ۱۹۵۰، با تکیه بر برنامه‌ریزی منسجم، سرمایه‌گذاری در آموزش و فناوری و تمرکز بر صادرات، توانست در مدت‌زمانی نسبتاً کوتاه از یک اقتصاد کم‌درآمد به یکی از قدرت‌های صنعتی و فناوریانه جهان تبدیل شود. این تجربه، کره جنوبی را به الگویی شناخته‌شده برای کشورهای در حال توسعه، به‌ویژه در آسیا، بدل کرده است.

از منظر اندازه اقتصاد، کره جنوبی در دهه اخیر همواره در میان ده اقتصاد بزرگ جهان و یکی از چهار اقتصاد برتر آسیا قرار داشته است. تولید ناخالص داخلی اسمی این کشور در سال ۲۰۲۴ حدود ۱/۹ تا ۲ تریلیون دلار برآورد شد و روند رشد اقتصادی آن، پس از عبور از نوسانات ناشی از همه‌گیری کرونا و تحولات اقتصاد جهانی، در مسیر باثبات‌تری قرار گرفت. رشد اقتصادی کره در سال ۲۰۲۴ در حدود ۲ درصد ثبت شد و برآوردها نشان می‌دهد که در سال‌های ۲۰۲۵ و ۲۰۲۶، با وجود کاهش نسبی شتاب رشد، اقتصاد این کشور همچنان نرخ رشدی در بازه ۱/۷ تا ۲ درصد را حفظ خواهد کرد؛ رشدی که بیش از هر چیز بر نوآوری صنعتی، صادرات پیشرفته و تقاضای داخلی متکی است.

اقتصاد کره جنوبی ماهیتی عمیقاً برون‌گرا دارد و تجارت خارجی ستون اصلی آن محسوب می‌شود. سهم صادرات و واردات کالا و خدمات در مجموع به بیش از ۸۰ درصد تولید ناخالص داخلی این کشور می‌رسد و همین امر، کره را به یکی از بازیگران کلیدی زنجیره‌های ارزش جهانی تبدیل کرده است. در سال‌های منتهی به ۲۰۲۶، ارزش صادرات کره جنوبی به حدود ۷۰۰ میلیارد دلار در سال نزدیک شده و در برخی سال‌ها حتی از این رقم نیز فراتر رفته است. واردات این کشور نیز در سطحی حدود ۶۵۰ میلیارد دلار نوسان داشته و تراز تجاری، بسته به شرایط بازار جهانی انرژی و فناوری، نقشی تعیین‌کننده در عملکرد اقتصاد ملی ایفا کرده است.

نیمه‌هادی‌ها، تجهیزات الکترونیکی پیشرفته، خودرو و قطعات خودرو، کشتی‌سازی، محصولات پتروشیمی و ماشین‌آلات صنعتی، مهم‌ترین اقلام صادراتی کره جنوبی را تشکیل می‌دهند. به‌ویژه در نیمه دوم دهه ۲۰۲۰، با گسترش فناوری‌های مرتبط با هوش مصنوعی، مراکز داده و خودروهای برقی، تقاضای جهانی برای تراشه‌ها و محصولات الکترونیکی کره‌ای افزایش یافت و همین موضوع به موتور تازه‌ای برای رشد صادرات این کشور بدل شد. صنعت خودروسازی کره نیز، با تمرکز بر خودروهای برقی و هیبریدی، جایگاه خود را در بازارهای جهانی بیش از پیش تثبیت کرده است.

در کنار تجارت، سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی نیز جایگاه مهمی در اقتصاد کره جنوبی دارد. تا پایان سال ۲۰۲۶، مجموع ورودی سالانه سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی به این کشور در سطحی بیش از ۳۰ تا ۳۵ میلیارد دلار تثبیت شده و در مقابل، شرکت‌های بزرگ کره‌ای نیز سرمایه‌گذاری‌های قابل توجهی در خارج از کشور، به‌ویژه در آمریکا، اروپا و آسیای جنوب شرقی انجام داده‌اند. این روند نشان‌دهنده پیوند عمیق اقتصاد کره با بازارهای جهانی و اعتماد سرمایه‌گذاران بین‌المللی به ثبات نهادی و توان صنعتی این کشور است.

با وجود این دستاوردها، ساختار اقتصادی کره جنوبی با محدودیت‌های مهمی نیز مواجه است. این کشور از نظر منابع طبیعی، به‌ویژه در حوزه انرژی، فقیر محسوب می‌شود و بخش عمده نیاز خود به نفت، گاز و زغال‌سنگ را از خارج تأمین می‌کند. هرچند در دهه‌های گذشته بیش از ۸۰ درصد

واردات انرژی کره از خاورمیانه انجام می‌شد، در سال‌های اخیر سیاست تنوع‌بخشی به منابع انرژی با جدیت بیشتری دنبال شده است. توسعه انرژی هسته‌ای، افزایش سهم انرژی‌های تجدیدپذیر و سرمایه‌گذاری در فناوری‌های تولید برق پاک، بخشی از راهبرد بلندمدت کره برای کاهش آسیب‌پذیری در برابر نوسانات بازار جهانی انرژی تا افق ۲۰۲۶ و پس از آن به شمار می‌رود.

در مجموع، کره جنوبی تا پایان سال ۲۰۲۶ همچنان یکی از اقتصادهای اثرگذار جهان باقی مانده است؛ اقتصادی متکی بر صادرات، فناوری پیشرفته و شرکت‌های صنعتی بزرگ که نقش مهمی در زنجیره‌های تولید جهانی ایفا می‌کند. تجربه کره نشان می‌دهد که ترکیب سیاست صنعتی فعال، سرمایه‌گذاری مستمر در آموزش و فناوری، و تعامل هوشمندانه با اقتصاد جهانی می‌تواند حتی در غیاب منابع طبیعی غنی، زمینه‌ساز رشد پایدار و ارتقای جایگاه بین‌المللی یک کشور شود.

انقلاب «نیو دیل کره‌ای»؛ طراحی یک تحول صدساله برای عبور از اقتصاد پیشرفته به اقتصاد پیشرو

جهان معاصر با مجموعه‌ای از تحولات شتابان و هم‌زمان روبه‌روست؛ گسترش بی‌سابقه فناوری‌های ارتباطی، تهدیدهای فزاینده ناشی از تخریب محیط‌زیست، پیامدهای اقتصادی تغییرات اقلیمی و تجربه جهانی همه‌گیری ویروس کرونا، تنها بخشی از چالش‌هایی هستند که ساختارهای اجتماعی و اقتصادی کشورها را تحت فشار قرار داده‌اند. کره جنوبی نیز در سال‌های اخیر به‌روشنی دریافته است که ادامه مسیر توسعه با همان الگوهای سنتی گذشته، هرچند این الگوها در دهه‌های قبل این کشور را به یک اقتصاد پیشرفته تبدیل کرده‌اند، دیگر پاسخگوی الزامات دنیای جدید نیست. از نگاه سیاست‌گذاران کره‌ای، اقتصاد پیشرفته اگر خود را به‌روز نکند، به‌تدریج دچار فرسایش می‌شود و جایگاه رقابتی خود را از دست می‌دهد.

بر همین اساس، کره جنوبی با نگاهی آینده‌نگر تصمیم گرفت تهدیدهای جهانی را نه به‌عنوان مانع، بلکه به‌مثابه فرصتی برای جهش تلقی کند و یک برنامه تحول بنیادین را طراحی نماید. نتیجه این نگاه، شکل‌گیری «نیو دیل کره‌ای» بود؛ برنامه‌ای جامع و بلندمدت که بر دو ستون اصلی انقلاب دیجیتال و انقلاب سبز استوار است و هدف آن عبور کره از یک اقتصاد «دنبال‌کننده» به یک اقتصاد «پیشرو» در مقیاس جهانی است.

الهام‌بخش این برنامه، تجربه تاریخی «نیو دیل» آمریکا در دهه ۱۹۳۰ میلادی است؛ زمانی که دولت فرانکلین روزولت با مداخله فعال در اقتصاد، توانست ایالات متحده را از بحران عمیق اقتصادی نجات دهد و زیرساخت‌های نوینی برای رشد پایدار ایجاد کند. نسخه کره‌ای نیو دیل نیز با درک شرایط بومی و مقتضیات قرن بیست‌ویکم طراحی شده و بر این باور استوار است که دولت باید نقشی فعال و هدایت‌گر در گذار بزرگ اقتصادی ایفا کند.

کره جنوبی هم‌زمان با طراحی نیو دیل بومی، ابتدا برنامه‌ای کوتاه‌مدت برای مقابله با تهدید فزاینده کرونا تدوین کرد. این برنامه بدون بستن کامل مرزها و بدون تحمیل شوک شدید به اقتصاد، با اتکا به قوانین شفاف، فناوری دیجیتال و همکاری گسترده مردم اجرا شد و توانست در مقایسه با بسیاری از کشورها، آسیب کمتری به ساختار اقتصادی و اجتماعی وارد کند. همین تجربه موفق، اعتماد سیاست‌گذاران کره‌ای را به کارآمدی فناوری دیجیتال در مدیریت بحران‌ها دوجندان کرد.

در چهاردهم ژوئن ۲۰۲۰، رئیس‌جمهور وقت کره جنوبی در یک سخنرانی رسمی اعلام کرد که نیو دیل کره‌ای برنامه‌ای است که مسیر صد سال آینده این کشور بر پایه آن بنا خواهد شد. در این چشم‌انداز، کره جنوبی قرار است از اقتصادی وابسته به کرین به اقتصادی کم‌کربن، از جامعه‌ای با

نابرابری در دسترسی به فرصت‌ها به جامعه‌ای فراگیر و از ساختاری متکی بر تقلید فناوری به ساختاری نوآور و پیشرو تبدیل شود. توسعه دیجیتال در این چارچوب نه تنها ابزار رشد اقتصادی، بلکه وسیله‌ای برای تحقق عدالت اجتماعی و گسترش فرصت‌ها برای همه شهروندان تلقی می‌شود.

از نگاه کره‌ای‌ها، اقتصاد پیشرو، پاسخ فعال به تغییرات اقلیمی و گذار به جامعه‌ای فراگیر، سه مؤلفه به هم پیوسته نظم جدید جهانی هستند. آنان معتقدند توانمندی‌های دیجیتال کره، مهم‌ترین سرمایه راهبردی این کشور در مقطع کنونی است؛ سرمایه‌ای که باید به صورت سیستماتیک به همه بخش‌های کشور، از دولت و صنعت گرفته تا آموزش، سلامت و زیرساخت‌ها، متصل شود.

برای اجرای این تحول بزرگ، دولت کره جنوبی سرمایه‌گذاری کم‌سابقه‌ای را در نظر گرفت. مجموع منابع مالی نیو دیل، حدود ۱۴۵ میلیارد دلار برآورد شد که از این میزان، بیش از ۱۱۰ میلیارد دلار از بودجه دولت مرکزی و مابقی از سوی بخش خصوصی و دولت‌های محلی تأمین می‌شود. هدف این سرمایه‌گذاری عظیم، نه فقط نوسازی زیرساخت‌ها، بلکه ایجاد حدود یک میلیون و ۹۰۰ هزار فرصت شغلی جدید و پایدار طی یک دوره پنج‌ساله است.

در چارچوب نیو دیل کره‌ای، دیجیتال‌سازی به محور اصلی تحول ساختاری کشور تبدیل می‌شود. داده، هوش مصنوعی و پلتفرم‌های دیجیتال قرار است به جریان‌های حیاتی اقتصاد بدل شوند. توسعه اقتصاد داده‌محور، گسترش زیرساخت‌های هوش مصنوعی، باز کردن گسترده داده‌های عمومی و ایجاد بسترهای یادگیری ماشین، پایه‌های شکل‌گیری نسل جدید صنایع و خدمات را فراهم می‌کند. هم‌زمان، دولت هوشمند با هدف تسهیل دسترسی شهروندان به خدمات عمومی، کاهش بوروکراسی و افزایش شفافیت شکل می‌گیرد و فناوری‌هایی مانند بلاک‌چین، رای‌گیری آنلاین و هویت دیجیتال به تدریج وارد زندگی روزمره مردم می‌شوند.

در حوزه سلامت، نیو دیل کره‌ای به دنبال ایجاد زیرساخت‌های پزشکی هوشمند است؛ زیرساخت‌هایی که هم امنیت کادر درمان و بیماران را افزایش می‌دهد و هم کیفیت خدمات را بهبود می‌بخشد. بیمارستان‌های دیجیتال، کلینیک‌های تخصصی تنفسی و نرم‌افزارهای تشخیص زودهنگام بیماری‌ها، بخشی از این چشم‌انداز است. آموزش نیز از این تحول بی‌نصیب نمی‌ماند و مدارس سبز هوشمند با ترکیب آموزش دیجیتال و بهره‌وری انرژی، نسل آینده را برای زیست در دنیای فناورانه آماده می‌کنند.

در سطح زیرساخت‌ها، استفاده از فناوری «دوقلوی دیجیتال» امکان شبیه‌سازی و پیش‌بینی مشکلات پیش از اجرای پروژه‌های واقعی را فراهم می‌سازد و مدیریت هوشمند راه‌ها، حمل‌ونقل عمومی و شهرها را ممکن می‌کند. دیجیتال‌سازی امنیت عمومی، کاهش چشمگیر حوادث، نظارت هوشمند بر جاده‌ها و آمادگی در برابر بلایای طبیعی، از دیگر دستاوردهای مورد انتظار این برنامه است.

انقلاب سبز، ستون دوم نیو دیل کره‌ای، با تمرکز بر انرژی‌های پاک، بازسازی سبز ساختمان‌ها، توسعه شهرهای هیدروژنی و گسترش حمل‌ونقل پاک دنبال می‌شود. هدف نهایی، کاهش وابستگی به سوخت‌های فسیلی، کاهش انتشار گازهای گلخانه‌ای و تثبیت جایگاه کره در بازار جهانی فناوری‌های آینده، به ویژه خودروهای برقی و هیدروژنی است.

در مجموع، نیو دیل کره‌ای را می‌توان تلاشی هوشمندانه برای بازتعریف مسیر توسعه در قرن بیست و یکم دانست؛ برنامه‌ای که نه تنها به رشد اقتصادی می‌اندیشد، بلکه پایداری محیط‌زیست، عدالت اجتماعی و امنیت بلندمدت کشور را نیز در کانون توجه قرار داده است. این تجربه نشان می‌دهد که چگونه یک کشور می‌تواند با درک درست از تحولات جهانی، آینده خود را آگاهانه طراحی کند و از تهدیدهای بزرگ، فرصت‌های تاریخی بسازد.

جمعیت و آینده جمعیتی کره جنوبی؛ چالش خاموش یک قدرت اقتصادی

کره جنوبی در کنار دستاوردهای چشمگیر اقتصادی و فناوریانه، با یکی از عمیق‌ترین چالش‌های جمعیتی عصر حاضر روبه‌روست؛ چالشی که به‌تدریج به یکی از تعیین‌کننده‌ترین عوامل آینده این کشور تبدیل می‌شود. جمعیت کره جنوبی در میانه دهه ۲۰۲۰ حدود ۵۱/۷ میلیون نفر برآورد می‌شود؛ رقمی که در ظاهر ثبات را نشان می‌دهد، اما در واقع نشانه ورود این کشور به مرحله کاهش تدریجی جمعیت است. بر اساس روندهای رسمی، انتظار می‌رود از اواخر دهه ۲۰۲۰، جمعیت کره جنوبی نه‌تنها رشد نکند، بلکه به‌آرامی وارد مسیر نزولی شود.

نرخ رشد جمعیت در کره جنوبی در سال‌های اخیر به نزدیکی صفر رسیده و در برخی سال‌ها حتی منفی شده است. این وضعیت، نتیجه ترکیبی از نرخ زادوولد بسیار پایین و افزایش امید به زندگی است؛ ترکیبی که ساختار جمعیتی کشور را به‌سرع‌ت به سمت سالخوردگی سوق می‌دهد. کره جنوبی امروز یکی از پایین‌ترین نرخ‌های باروری در جهان را تجربه می‌کند. در سال ۲۰۲۴، نرخ باروری این کشور حدود ۰/۷۵ فرزند به ازای هر زن گزارش شد؛ رقمی که اگرچه اندکی نسبت به سال قبل بهبود یافته، اما همچنان فاصله‌ای چشمگیر با سطح جایگزینی جمعیت دارد. این واقعیت بدان معناست که هر نسل جدید، به‌مراتب کوچک‌تر از نسل پیشین خواهد بود.

پیامد مستقیم این وضعیت، پیر شدن سریع جمعیت است. سهم افراد بالای ۶۵ سال در کره جنوبی با شتابی کم‌سابقه در حال افزایش است و پیش‌بینی می‌شود تا پایان دهه ۲۰۲۰، حدود یک‌پنجم جمعیت کشور را سالمندان تشکیل دهند. این تحول، کره جنوبی را در زمره «جوامع فوق‌سالمند» قرار می‌دهد؛ وضعیتی که تأثیرات عمیقی بر بازار کار، نظام بازنشستگی، هزینه‌های درمانی و حتی الگوی مصرف خانوارها خواهد داشت.

در کنار این چالش‌ها، شاخص‌های سلامت جمعیت در کره جنوبی در سطح بسیار مطلوبی قرار دارد. امید به زندگی در این کشور به بیش از ۸۳ سال رسیده و نرخ مرگومیر نوزادان در مقایسه با استانداردهای کشورهای توسعه‌یافته، بسیار پایین است. این دستاوردها نتیجه سرمایه‌گذاری بلندمدت در نظام سلامت، تغذیه، آموزش و زیرساخت‌های اجتماعی است و نشان می‌دهد که کره جنوبی از نظر کیفیت زندگی، در ردیف کشورهای پیشرفته جهان قرار دارد.

با این حال، همین موفقیت در افزایش طول عمر، در کنار کاهش شدید تولدها، چهره‌ای دوگانه از آینده جمعیتی کره ترسیم می‌کند. از یک سو جامعه‌ای سالم‌تر و با امید به زندگی بالا شکل گرفته و از سوی دیگر، کاهش نیروی کار جوان، فشار فزاینده‌ای بر اقتصاد و نظام رفاهی وارد می‌سازد. به همین دلیل، مسئله جمعیت در کره جنوبی دیگر صرفاً یک موضوع اجتماعی نیست، بلکه به دغدغه‌ای راهبردی در سطح سیاست‌گذاری کلان تبدیل شده است.

تا افق ۲۰۳۰، کره جنوبی ناگزیر خواهد بود میان حفظ پویایی اقتصادی و مدیریت پیامدهای سالخوردگی جمعیت، توازن جدیدی ایجاد کند؛ توازنی که بدون اصلاح سیاست‌های خانواده، اشتغال، مهاجرت و استفاده گسترده از فناوری و اتوماسیون، دست‌یافتنی نخواهد بود. تجربه کره جنوبی نشان می‌دهد که حتی موفق‌ترین اقتصادهای جهان نیز اگر به مسئله جمعیت بی‌توجه بمانند، با چالش‌هایی مواجه خواهند شد که حل آن‌ها به‌مراتب دشوارتر از دستیابی به رشد اقتصادی است.

نیروی کار، اشتغال و فشارهای پنهان اجتماعی در کره جنوبی تا افق ۲۰۳۰

بازار کار کرمجنوبی در نگاه نخست، تصویری باثبات و موفق از یک اقتصاد توسعه‌یافته را به نمایش می‌گذارد؛ اقتصادی که نرخ بیکاری رسمی آن در مقایسه با بسیاری از کشورهای صنعتی پایین‌تر است و توانسته بخش بزرگی از جمعیت در سن کار را در چرخه تولید و خدمات نگه دارد. با این حال، پشت این تصویر نسبتاً آرام، چالش‌های ساختاری و فشارهای اجتماعی عمیقی نهفته است که آینده نیروی کار این کشور تا سال ۲۰۳۰ را به یکی از حساس‌ترین موضوعات سیاست‌گذاری بدل کرده است.

نرخ بیکاری رسمی کرمجنوبی در میانه دهه ۲۰۲۰ در محدوده ۲/۶ تا ۲/۷ درصد نوسان داشته است؛ نرخی که از میانگین بسیاری از کشورهای عضو OECD پایین‌تر محسوب می‌شود و در ظاهر نشان‌دهنده سلامت بازار کار است. در سال ۲۰۲۵، تعداد افراد بیکار حدود ۶۶۰ هزار نفر برآورد شده و پیش‌بینی‌ها نشان می‌دهد که تا پایان دهه ۲۰۲۰، این رقم در صورت حفظ ثبات اقتصادی، تغییرات چشمگیری نخواهد داشت. با این حال، پایین بودن نرخ بیکاری به‌تنهایی نمی‌تواند بازتاب‌دهنده کیفیت اشتغال و رضایت شغلی در جامعه باشد.

نرخ مشارکت نیروی کار در گروه سنی ۱۵ تا ۶۴ سال در کرمجنوبی حدود ۶۴ تا ۶۵ درصد است که بیانگر حضور فعال بخش قابل توجهی از جمعیت در بازار کار است. نرخ اشتغال نیز در همین بازه زمانی در حدود ۶۳ تا ۶۴ درصد قرار دارد. این ارقام نشان می‌دهد که اقتصاد کره توانسته بخش بزرگی از نیروی انسانی خود را جذب کند، اما هم‌زمان با پدیده پیر شدن جمعیت، فشار فزاینده‌ای برای حفظ سطح اشتغال و جبران کاهش نیروی کار جوان در سال‌های آینده وجود خواهد داشت.

یکی از چالش‌های برجسته بازار کار کرمجنوبی، مسئله اشتغال جوانان است. نرخ بیکاری در میان افراد زیر ۲۵ سال حدود ۵ تا ۵/۵ درصد برآورد می‌شود که به‌طور معناداری بالاتر از نرخ بیکاری کل جمعیت است. این شکاف، نشان‌دهنده دشواری ورود جوانان به بازار کار پایدار و رقابتی است؛ بازاری که به‌شدت متکی بر مهارت‌های تخصصی، مدارک تحصیلی و تجربه عملی است. بسیاری از جوانان کره‌ای، علی‌رغم تحصیلات عالی، با مشاغل موقت، قراردادهای کوتاه‌مدت یا تأخیر در ورود به بازار کار مواجه‌اند؛ پدیده‌ای که پیامدهای اجتماعی و روانی قابل توجهی به همراه دارد.

از نظر سطح سواد و آموزش، کرمجنوبی یکی از موفق‌ترین کشورها در جهان به شمار می‌رود. نرخ باسوادی در میان مردان و زنان تقریباً به ۱۰۰ درصد رسیده و در سال‌های اخیر در سطحی نزدیک به ۹۹ درصد تثبیت شده است. این دستاورد، نتیجه دهه‌ها سرمایه‌گذاری هدفمند در آموزش عمومی و عالی است و نیروی کاری با مهارت بالا و توان رقابت جهانی را برای این کشور فراهم کرده است. با این حال، همین رقابت شدید آموزشی و انتظارات بالای اجتماعی، به یکی از منابع فشار روانی در جامعه کره تبدیل شده است.

در این میان، مسئله سلامت روان به‌ویژه پدیده خودکشی، یکی از جدی‌ترین چالش‌های اجتماعی کرمجنوبی به شمار می‌رود. این کشور در سال‌های اخیر یکی از بالاترین نرخ‌های خودکشی را در میان کشورهای توسعه‌یافته ثبت کرده است؛ نرخی در حدود ۲۳ مورد به ازای هر ۱۰۰ هزار نفر که بیش از دو برابر میانگین کشورهای OECD است. خودکشی به یکی از عوامل اصلی مرگ‌ومیر، به‌ویژه در میان جوانان و افراد میانسال، تبدیل شده و بازتاب‌دهنده فشارهای ناشی از رقابت شدید تحصیلی، ناامنی شغلی، ساعات کاری طولانی و ضعف نسبی حمایت‌های روانی و اجتماعی است.

دولت کرمجنوبی در سال‌های اخیر، توجه بیشتری به این مسئله نشان داده و برنامه‌هایی برای پیشگیری از خودکشی، افزایش دسترسی به خدمات مشاوره روانی و کاهش انگ اجتماعی مرتبط با بیماری‌های روانی تدوین کرده است. با وجود این اقدامات، سلامت روان همچنان یکی از نقاط

آسیب‌پذیر جامعه کره باقی مانده و حل آن نیازمند اصلاحات عمیق‌تر در ساختار بازار کار، نظام آموزشی و فرهنگ سازمانی است.

در مجموع، نیروی کار کره جنوبی تا افق ۲۰۳۰ در نقطه‌ای حساس قرار دارد. از یک سو، سطح بالای آموزش، نرخ بیکاری پایین و مشارکت گسترده در بازار کار، نقاط قوت این کشور به شمار می‌روند و از سوی دیگر، سالخوردگی جمعیت، چالش اشتغال جوانان و فشارهای روانی ناشی از رقابت شدید، آینده بازار کار را با ابهام‌هایی جدی روبه‌رو کرده است. تجربه کره جنوبی نشان می‌دهد که توسعه اقتصادی پایدار، تنها به ایجاد شغل محدود نمی‌شود، بلکه کیفیت اشتغال، امنیت روانی و تعادل میان کار و زندگی، به همان اندازه در سرنوشت جوامع مدرن نقش تعیین‌کننده دارند.

وضعیت درآمد و دستمزد در کره جنوبی تا سال ۲۰۳۰

کره جنوبی در نگاه نخست، کشوری با سطح درآمد قابل توجه و استانداردهای بالای معیشتی است. درآمد سرانه این کشور طی سال‌های اخیر در سطحی بالاتر از ۳۰ هزار دلار در نوسان بوده و پیش‌بینی می‌شود تا پایان دهه جاری میلادی، با وجود رشد اقتصادی ملایم، همچنان در همین بازه یا اندکی بالاتر تثبیت شود. این رقم، کره را در ردیف اقتصادهای توسعه‌یافته قرار می‌دهد و از موفقیت الگوی صنعتی و صادرات‌محور آن حکایت دارد. با این حال، واقعیت زندگی روزمره شهروندان کره‌ای، تصویر پیچیده‌تری از رفاه اقتصادی ارائه می‌دهد؛ تصویری که در آن، «درآمد بالا» الزاماً به معنای «آسایش مالی» نیست.

ساختار توزیع درآمد در کره جنوبی نشان می‌دهد که بخش عمده حقوق‌بگیران در طبقه متوسط قرار دارند، اما فاصله میان گروه‌های درآمدی، به‌ویژه میان کارکنان شرکت‌های بزرگ و شاغلان بنگاه‌های کوچک و متوسط، محسوس است. کارمندان شرکت‌های عظیم صنعتی و فناوریانه، به‌ویژه چائول‌ها، معمولاً از دستمزدها، مزایا و امنیت شغلی بالاتری برخوردارند، در حالی که کارکنان قراردادهای موقت یا بنگاه‌های کوچک، با درآمد کمتر و ثبات شغلی پایین‌تری مواجه‌اند. این شکاف، هرچند به اندازه برخی اقتصادهای نابرابر دنیا عمیق نیست، اما در سال‌های اخیر به یکی از دغدغه‌های اجتماعی مهم تبدیل شده است.

در این میان، شکاف جنسیتی در دستمزد همچنان یکی از نقاط ضعف ساختار بازار کار کره جنوبی به شمار می‌رود. زنان، به‌طور متوسط، درآمد کمتری نسبت به مردان دریافت می‌کنند و حضور آن‌ها در موقعیت‌های مدیریتی و پردرآمد محدودتر است. اگرچه دولت کره طی دهه ۲۰۲۰ سیاست‌هایی برای کاهش این فاصله، از جمله حمایت از اشتغال زنان، مرخصی‌های خانوادگی و تشویق شرکت‌ها به شفافیت مزدی اتخاذ کرده، اما پیش‌بینی می‌شود تا سال ۲۰۳۰ نیز این شکاف به‌طور کامل از میان نرود و همچنان یکی از چالش‌های ساختاری بازار کار باقی بماند.

از سوی دیگر، هزینه زندگی، به‌ویژه در کلان‌شهرهایی مانند سئول، اینچئون و بوسان، فشار قابل توجهی بر خانوارها وارد می‌کند. مسکن، مهم‌ترین و سنگین‌ترین قلم هزینه‌ای خانوارهای کره‌ای است؛ قیمت بالای خرید و اجاره خانه، به‌خصوص در پایتخت، باعث شده بخش بزرگی از درآمد ماهانه صرف تأمین سرپناه شود. افزون بر آن، هزینه تحصیل فرزندان، کلاس‌های خصوصی، حمل‌ونقل، خدمات درمانی و سبک زندگی شهری مدرن، سهم قابل توجهی از بودجه خانوار را می‌بلعد. به همین دلیل، حتی خانوارهایی با درآمد متوسط یا نسبتاً بالا نیز گاه احساس فشار مالی می‌کنند.

این تناقض میان «درآمد اسمی بالا» و «قدرت خرید محدود»، در سال‌های آینده نیز ادامه خواهد داشت. با وجود تلاش دولت برای کنترل قیمت مسکن، افزایش حداقل دستمزد و گسترش حمایت‌های اجتماعی، روند پیر شدن جمعیت و رشد کند اقتصاد، فضای مانور سیاست‌گذاران را محدود کرده است. انتظار می‌رود تا سال ۲۰۳۰، تمرکز سیاست‌های رفاهی کره جنوبی بیش از گذشته بر بهبود کیفیت زندگی، کاهش نابرابری درآمدی و کاستن از فشار هزینه‌های زندگی باشد، نه صرفاً افزایش ارقام اسمی دستمزدها.

در مجموع، تجربه کره جنوبی نشان می‌دهد که توسعه اقتصادی، اگر با سیاست‌های اجتماعی هوشمندانه همراه نشود، می‌تواند به شکلی دوگانه بروز کند: از یک سو آمارهای درخشان درآمد و تولید، و از سوی دیگر دغدغه‌های معیشتی طبقه متوسط. این تجربه، برای کشورهایی مانند ایران، یادآور آن است که مسیر توسعه، تنها از افزایش درآمد سرانه نمی‌گذرد، بلکه نیازمند توجه همزمان به توزیع عادلانه درآمد و مهار هزینه‌های زندگی است.

مسیر انرژی در کره جنوبی؛ از وابستگی مطلق تا بازآرایی هوشمندانه منابع (افق ۲۰۳۰)

کره جنوبی با وجود آن‌که یکی از پیشرفته‌ترین اقتصادهای صنعتی جهان به شمار می‌رود، از نظر منابع طبیعی انرژی کشوری فقیر محسوب می‌شود. نبود ذخایر قابل‌اتکای نفت، گاز و زغال‌سنگ باعث شده این کشور دهه‌هاست به واردات انرژی وابسته باشد؛ به‌گونه‌ای که بیش از ۹۸ درصد نیاز خود به سوخت‌های فسیلی را از خارج تأمین می‌کند. بخش عمده این واردات، به‌ویژه نفت خام و گاز طبیعی مایع (LNG)، از خاورمیانه و بازارهای جهانی صورت می‌گیرد و همین وابستگی، امنیت انرژی را به یکی از دغدغه‌های راهبردی دولت کره تبدیل کرده است.

در دهه‌های گذشته، ستون فقرات تولید برق کره جنوبی بر زغال‌سنگ و انرژی هسته‌ای استوار بود. این ترکیب اگرچه امکان رشد سریع صنعتی را فراهم کرد، اما هزینه‌های زیست‌محیطی سنگین، آلودگی هوا و فشارهای بین‌المللی برای کاهش انتشار کربن، سؤال را ناگزیر به بازنگری جدی در سیاست انرژی کرد. از اوایل دهه ۲۰۲۰، جهت‌گیری تازه‌ای در سیاست‌گذاری انرژی کره شکل گرفت که هدف آن ایجاد توازن میان امنیت انرژی، رشد اقتصادی و حفاظت از محیط‌زیست است.

در این چارچوب، انرژی هسته‌ای جایگاه خود را نه تنها حفظ، بلکه تقویت کرده است. در سال ۲۰۲۴، نیروگاه‌های هسته‌ای حدود ۳۱/۷ درصد برق کره جنوبی را تأمین کردند و برای نخستین‌بار از زغال‌سنگ پیشی گرفتند. دولت کره هسته‌ای را منبعی پایدار، کم‌کربن و قابل‌اتکا می‌داند که می‌تواند در دوره گذار انرژی، نقش ستون اصلی را ایفا کند. تا افق ۲۰۳۰ نیز انتظار می‌رود سهم هسته‌ای همچنان بالا بماند و حتی در کنار انرژی‌های پاک، بخش بزرگی از برق کشور را تأمین کند.

در مقابل، زغال‌سنگ که زمانی نماد صنعتی‌شدن کره بود، به‌تدریج در حال خروج از صحنه است. سهم زغال‌سنگ در تولید برق روندی نزولی دارد و برنامه‌های رسمی دولت نشان می‌دهد که این سهم تا دهه‌های آینده به‌شدت کاهش خواهد یافت. تعطیلی تدریجی نیروگاه‌های قدیمی، جایگزینی آن‌ها با منابع پاک‌تر و محدود کردن سرمایه‌گذاری‌های جدید در این بخش، نشان‌دهنده عزم جدی کره برای فاصله گرفتن از آلاینده‌ترین منبع انرژی است.

گاز طبیعی مایع یا LNG همچنان نقش واسطه‌ای مهم در سبد انرژی کره ایفا می‌کند. این منبع که نسبت به زغال‌سنگ آلاینده‌تری دارد، به‌ویژه در زمان اوج مصرف و برای حفظ پایداری شبکه برق اهمیت دارد. با این حال، سیاست کلی دولت بر آن است که سهم LNG نیز به‌تدریج و همزمان با

گسترش انرژی‌های تجدیدپذیر کاهش یابد، هرچند تا سال ۲۰۳۰ همچنان یکی از پایه‌های تأمین برق باقی خواهد ماند.

مهم‌ترین تحول در چشم‌انداز انرژی کره جنوبی، رشد پیوسته انرژی‌های تجدیدپذیر است. خورشیدی و بادی، به‌ویژه در سال‌های اخیر، شتاب بیشتری گرفته‌اند و سهم انرژی‌های پاک در سال ۲۰۲۴ برای نخستین‌بار به بیش از ۱۰ درصد رسید. این روند قرار است تا سال ۲۰۳۰ ادامه یابد و با توسعه مزارع بادی دریایی، افزایش نصب پنل‌های خورشیدی و بهبود فناوری ذخیره‌سازی، سهم تجدیدپذیرها به شکل معناداری افزایش پیدا کند. دولت کره این مسیر را نه تنها راهکاری زیست‌محیطی، بلکه فرصتی اقتصادی برای ایجاد صنایع نو، اشتغال و صادرات فناوری می‌داند.

در مجموع، کره جنوبی تا افق ۲۰۳۰ در حال عبور از یک گذار حساب‌شده انرژی است؛ گذاری که نه با حذف شتاب‌زده منابع قدیمی، بلکه با ترکیبی واقع‌گرایانه از انرژی هسته‌ای، تجدیدپذیرها و منابع انتقالی مانند LNG پیش می‌رود. هدف نهایی، کاهش وابستگی به سوخت‌های فسیلی، افزایش امنیت انرژی و حرکت به سمت اقتصادی کم‌کربن است؛ مسیری که می‌تواند الگویی قابل‌تأمل برای بسیاری از کشورهای در حال توسعه، از جمله ایران، به شمار آید.

صادرات و تجارت بین‌الملل؛ ستون اصلی رشد اقتصادی کره جنوبی تا ۲۰۳۰

صادرات همواره قلب تپنده اقتصاد کره جنوبی بوده و این کشور را در ردیف پیشروترین صادرکنندگان جهان قرار داده است. کره، با تمرکز بر کالاهای تکنولوژی‌محور، نیمه‌هادی‌ها، خودروهای پیشرفته، تجهیزات الکترونیکی و صنایع صنعتی، توانسته جایگاه خود را در بازارهای جهانی تثبیت کند. در سال ۲۰۲۴، ارزش صادرات کالاهای و خدمات کره به حدود ۶۸۴ میلیارد دلار رسید و این نشان‌دهنده توانمندی بی‌نظیر کشور در رقابت بین‌المللی است.

روند صادرات در سال‌های اخیر همچنان صعودی بوده و در ۲۰۲۵، با بهبود تقاضای جهانی و رشد تولید داخلی، حجم صادرات نسبت به سال قبل افزایش یافته است. بازارهای اصلی کره شامل چین، ایالات متحده، ویتنام و اتحادیه اروپا هستند، اما کره جنوبی همواره تلاش کرده تنوع شرکای تجاری خود را افزایش دهد تا وابستگی به یک یا دو بازار خاص کاهش یابد. این سیاست، در کنار شبکه گسترده قراردادهای تجاری آزاد، موجب شده که اقتصاد کره انعطاف بیشتری در برابر نوسانات جهانی پیدا کند.

با وجود این، صادرات کره به شدت تحت تأثیر شرایط بین‌المللی قرار دارد. تغییرات نرخ ارز، تعرفه‌های تجاری، کاهش تقاضا در برخی صنایع و اختلالات زنجیره تأمین، از جمله چالش‌هایی هستند که شرکت‌های کره‌ای با آن مواجه می‌شوند. با این حال، ساختار صنعتی متنوع، تمرکز بر فناوری‌های پیشرفته و سرمایه‌گذاری در نوآوری، کره را قادر ساخته است تا در بلندمدت از این فشارها عبور کند و نقش صادرات را به عنوان ستون اصلی رشد اقتصادی حفظ کند.

تا سال ۲۰۳۰، پیش‌بینی می‌شود کره جنوبی با تقویت صادرات فناورانه، توسعه بازارهای جدید در آسیا و آفریقا و ارتقای همکاری‌های صنعتی و لجستیکی، جایگاه خود را در اقتصاد جهانی مستحکم‌تر کند. این روند نه تنها به رشد اقتصادی، بلکه به ایجاد فرصت‌های شغلی، تقویت رقابت‌پذیری شرکت‌ها و افزایش نوآوری در صنایع پیشرفته منجر خواهد شد، به گونه‌ای که کره جنوبی همچنان به عنوان الگویی موفق از اقتصاد صادرات‌محور در جهان باقی بماند.

سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی؛ محرکی برای رشد و نوآوری در کره جنوبی

سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی (FDI) یکی از ستون‌های کلیدی توسعه اقتصادی کره جنوبی است و نقش مهمی در تقویت صنایع پیشرفته، فناوری‌های نوین و زیرساخت‌های تولید ایفا می‌کند. کره که طی چند دهه گذشته مسیر صنعتی شدن سریع و تحول دیجیتال را پشت سر گذاشته، با ارائه محیطی پایدار برای کسب‌وکارها و سیاست‌های حمایتی هوشمند، توانسته اعتماد سرمایه‌گذاران بین‌المللی را جلب کند.

در سال‌های اخیر، جریان سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی در کره جنوبی بین ۱۵ تا ۳۵ میلیارد دلار در نوسان بوده است، رقمی که نشان‌دهنده جذابیت اقتصادی این کشور و چشم‌انداز بلندمدت رشد پایدار آن است. بخش عمده این سرمایه‌گذاری‌ها به صنایع پیشرفته، فناوری‌های سبز، تولید نیمه‌هادی‌ها، تجهیزات الکترونیکی و قطعات خودروهای پیشرفته اختصاص یافته است. این روند، نه تنها موجب افزایش ظرفیت تولید داخلی شده، بلکه تکنولوژی‌های روز و تجربه مدیریتی بین‌المللی را نیز وارد بازار کره کرده است.

دولت کره جنوبی با اتخاذ سیاست‌های حمایتی متنوع، فضای سرمایه‌گذاری امن و شفاف فراهم آورده است. از جمله اقدامات دولت می‌توان به تسهیل فرآیند ثبت شرکت‌ها، ارائه مشوق‌های مالیاتی، حمایت از پروژه‌های نوآورانه و توسعه مراکز فناوری و پژوهشی اشاره کرد. این اقدامات، به‌ویژه در زمینه فناوری‌های سبز و صنایع دیجیتال، باعث شده سرمایه‌گذاران خارجی علاقه‌مندی ویژه‌ای به کره نشان دهند و مشارکت در پروژه‌های زیرساختی و صنعتی را افزایش دهند.

علاوه بر این، تمرکز کره بر توسعه فناوری‌های نوظهور و اقتصاد دیجیتال، سرمایه‌گذاری خارجی را به مسیرهای پر سود و راهبردی هدایت کرده است. سرمایه‌گذاران بین‌المللی با ورود به بازار کره، نه تنها از مزایای اقتصادی بهره‌مند می‌شوند، بلکه امکان همکاری با شرکت‌های پیشرو و دسترسی به بازار داخلی و منطقه‌ای را نیز پیدا می‌کنند.

پیش‌بینی می‌شود تا سال ۲۰۳۰، جریان سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی در کره جنوبی با تمرکز بیشتر بر فناوری‌های پیشرفته، انرژی‌های پاک و صنایع دیجیتال افزایش یابد و این کشور همچنان به عنوان مقصدی جذاب برای سرمایه‌گذاران بین‌المللی باقی بماند. این روند، هم موجب رشد اقتصادی پایدار و ایجاد اشتغال با کیفیت می‌شود و هم موقعیت کره را به عنوان یک قطب نوآوری و فناوری در سطح جهانی تثبیت می‌کند.

زیرساخت‌ها، حمل‌ونقل، ارتباطات و گردشگری؛ تصویر یک اقتصاد پیشرفته آسیایی تا ۲۰۳۰

کره جنوبی امروز تصویری از یک اقتصاد پیشرفته و یکپارچه آسیایی ارائه می‌دهد که در آن زیرساخت‌های مدرن، فناوری پیشرفته و خدمات کارآمد، همگام با توسعه صنعتی و اقتصادی کشور رشد کرده‌اند. این کشور، با برنامه‌ریزی بلندمدت و سرمایه‌گذاری‌های گسترده، توانسته شبکه‌ای پیشرفته از حمل‌ونقل، ارتباطات، گردشگری و خدمات سلامت ایجاد کند که تا سال ۲۰۳۰ نقش محوری در رشد و رفاه ملی ایفا خواهد کرد.

حمل‌ونقل ریلی؛ ستون فقرات جابجایی داخلی

شبکه ریلی کره جنوبی یکی از پیشرفته‌ترین‌ها در آسیا و جهان است. طول خطوط راه‌آهن حدود ۳۸۰۰ کیلومتر است که بخش عمده آن برقی و مجهز به سیستم‌های مدرن کنترل ترافیک می‌باشد. قطارهای پرسرعت KTX با سرعت عملیاتی ۳۰۰ کیلومتر در ساعت، مسیر سئول-بوسان را در ۲ ساعت و ۱۵ دقیقه تا ۲ ساعت و ۴۰ دقیقه طی می‌کنند و عملاً رقیب جدی حمل‌ونقل هوایی داخلی هستند. اگرچه کره در زمینه قطارهای مگلو و هایپرلوپ تحقیقات آزمایشی انجام داده، اما خطوط

تجاری فعال با سرعت‌های فراتر از KTX تا سال ۲۰۲۵ وجود ندارد و توسعه‌های آینده در این حوزه هنوز در مرحله برنامه‌ریزی است.

حمل‌ونقل هوایی؛ دروازه شرق آسیا

فرودگاه بین‌المللی اینچئون، به عنوان یکی از پنج فرودگاه برتر جهان، نقش مهمی در حمل‌ونقل بین‌المللی و ترانزیت شرق آسیا دارد. تعداد مسافران این فرودگاه در سال ۲۰۱۹ بیش از ۷۱ میلیون نفر و تعداد پروازها حدود ۴۰۴ هزار پرواز بود. پس از رکود ناشی از کرونا، بازگشت مسافران از سال ۲۰۲۳ شتاب گرفته و پیش‌بینی می‌شود تا ۲۰۲۵ دوباره از مرز ۷۰ میلیون نفر عبور کند. اینچئون، با فناوری‌های مدرن و مدیریت حرفه‌ای، دروازه‌ای مطمئن برای تجارت و گردشگری در منطقه شرق آسیا محسوب می‌شود.

مخابرات و اینترنت؛ جامعه‌ای کاملاً دیجیتال

کره جنوبی یکی از پیشرفته‌ترین کشورهای جهان در حوزه ICT است. با بیش از ۵۰ میلیون کاربر تلفن همراه و ضریب نفوذ اینترنت پرسرعت بیش از ۹۶٪، تقریباً هر شهروند کره‌ای به اینترنت و تلفن همراه دسترسی دارد. فناوری ۵G در سراسر کشور پیاده‌سازی شده و کشور در رتبه‌های جهانی توسعه ICT همواره در جمع سه کشور برتر قرار دارد. اپراتورهای اصلی مانند SK Telecom، KT و LG U+، خدمات گسترده و متنوعی ارائه می‌دهند و امکان استفاده از فناوری‌های نوین برای تمام مردم فراهم است.

گردشگری؛ از رونق تا بازگشت پسا کرونا

گردشگری بین‌المللی نقش مهمی در اقتصاد کره دارد. تعداد گردشگران ورودی از ۱۴/۲ میلیون نفر در سال ۲۰۱۵ به حدود ۱۷/۶ میلیون نفر در سال ۲۰۱۹ رسید و پس از رکود ناشی از کرونا، روند بازگشت گردشگران از ۲۰۲۳ آغاز شد. پیش‌بینی می‌شود در ۲۰۲۷، تعداد گردشگران ورودی از مرز ۱۵ میلیون نفر عبور کند. بیشترین سهم گردشگران خارجی به چین، ژاپن، آمریکا و کشورهای جنوب شرق آسیا اختصاص دارد. همزمان گردشگران خروجی کره‌ای نیز پس از افت شدید در دوران کرونا، دوباره به بیش از ۲۰ میلیون سفر خارجی رسیده‌اند.

پزشکی و گردشگری سلامت؛ برند ملی کره جنوبی

کره جنوبی طی یک دهه گذشته به قطب گردشگری پزشکی تبدیل شده است. بیش از ۱۷۰۰ بیمارستان و کلینیک فعال و ۱۴۰۰ شرکت مجاز جذب بیماران خارجی، زمینه ارائه خدمات پزشکی پیشرفته را فراهم کرده‌اند. از سال ۲۰۰۹ تا ۲۰۱۹، بیش از ۲/۷ میلیون بیمار خارجی به کره سفر کرده و درآمدی بالغ بر ۳ میلیارد دلار ایجاد شده است. رشته‌های پرتقاضا شامل جراحی پلاستیک، پوست و مو، معاینات پیشرفته و درمان‌های سرطان و داخلی است. صادرات تجهیزات پزشکی کره نیز در سال ۲۰۲۳ بیش از ۴ میلیارد دلار بوده و عمده مقاصد آمریکا و چین هستند. همکاری‌های پزشکی با ایران نیز در سال‌های گذشته برقرار بوده و ایران به عنوان یکی از بازارهای هدف آینده کره جنوبی در نظر گرفته شده است.

رشد اقتصادی و کنترل تورم؛ عبور از شوک کرونا

اقتصاد کره جنوبی توانست با مدیریت مناسب و حمایت از صادرات و فناوری‌های پیشرفته، از شوک کرونا عبور کند. رشد اقتصادی در ۲۰۲۰ منفی ۱٪ بود، اما از ۲۰۲۱ بازگشت به رشد مثبت آغاز شد. بین ۲۰۲۲ تا ۲۰۲۴، رشد متوسط حدود ۲٪ حفظ شد و تورم نیز در محدوده ۲٪ تا ۳٪ تثبیت شد. این آمار نشان می‌دهد که اقتصاد کره جنوبی با برنامه‌ریزی هوشمند، زیرساخت‌های مدرن و تنوع منابع، توانایی مقابله با بحران‌های جهانی را دارد.

در مجموع، ترکیب حمل و نقل پیشرفته، شبکه ارتباطات دیجیتال گسترده، گردشگری پویا و خدمات سلامت تخصصی، کره جنوبی را تا سال ۲۰۳۰ به نمونه‌ای برجسته از یک اقتصاد پیشرفته آسیایی تبدیل می‌کند که نه تنها رشد پایدار اقتصادی دارد، بلکه کیفیت زندگی و رفاه اجتماعی شهروندان را نیز ارتقا می‌دهد و الگویی جذاب برای کشورهای در حال توسعه است.

شاخص‌های کلان اقتصادی کره جنوبی تا ۲۰۳۰؛ ثبات، چالش‌ها و مزیت‌های رقابتی

کره جنوبی یکی از اقتصادهای پیشرفته جهان است که با برنامه‌ریزی بلندمدت، مدیریت مالی هوشمند و زیرساخت‌های صنعتی و فناوریانه، توانسته تحولات اقتصادی خود را به خوبی مدیریت کند. بررسی شاخص‌های کلان اقتصادی این کشور نشان می‌دهد که ثبات نسبی، چالش‌های ساختاری و مزیت‌های رقابتی، همزمان تصویر کاملی از وضعیت اقتصادی کره را ارائه می‌کنند.

تغییرات نرخ بهره پایه

از سال ۲۰۲۱ تا ۲۰۲۳ در واکنش به تورم جهانی و (Bank of Korea) بانک مرکزی کره جنوبی پیامدهای پساکرونا، سیاست افزایش تدریجی نرخ بهره را پیش گرفت. نرخ بهره پایه در دوران کرونا (۲۰۲۰) ۰/۵٪ بود، اما با آغاز بازگشت اقتصاد و فشارهای تورمی، این نرخ به حدود ۳/۵٪ در سال‌های ۲۰۲۳ تا ۲۰۲۵ رسید. در سال ۲۰۲۵، بانک مرکزی نرخ بهره را با رویکرد محتاطانه تثبیت کرده است تا ضمن کنترل تورم، بدهی خانوارها مدیریت شود و ثبات مالی حفظ گردد. این سیاست به‌ویژه در زمینه مدیریت نقدینگی و جلوگیری از رشد سریع تورم داخلی اهمیت ویژه‌ای دارد.

GDP per capita (تولید ناخالص داخلی سرانه)

سرانه در سال GDP. اقتصاد کره جنوبی توانست پس از افت ناشی از کرونا به مسیر رشد بازگردد. ۲۰۲۰ حدود ۳۱'۵۰۰ دلار بود و با بازگشت اقتصادی، در سال ۲۰۲۲ به حدود ۳۲'۵۰۰ دلار رسید. برآورد سال ۲۰۲۴ نشان می‌دهد که این شاخص در محدوده ۳۴ تا ۳۵ هزار دلار قرار دارد و کره جنوبی همچنان در جمع کشورهای با درآمد بالا طبقه‌بندی می‌شود. این آمار نشان می‌دهد که شوک کرونا صرفاً کوتاه‌مدت بوده و ساختار اقتصادی کره توانسته مسیر توسعه را با ثبات ادامه دهد.

نرخ رشد اقتصادی

نرخ رشد اقتصادی کره در سال ۲۰۲۰ به دلیل کرونا منفی ۰/۱٪ بود که بدترین عملکرد پس از بحران مالی آسیا در سال ۱۹۹۸ به شمار می‌رود. با این حال، در ۲۰۲۱ رشد اقتصادی به ۱/۴٪ رسید و نشان از بازگشت قدرتمند اقتصاد داشت. در سال‌های ۲۰۲۲ و ۲۰۲۳ نرخ رشد به ترتیب ۲/۶٪ و ۱/۴٪ بوده و پیش‌بینی‌ها برای سال‌های ۲۰۲۴-۲۰۲۵، رشد بین ۱/۸ تا ۲/۲٪ را نشان می‌دهد. صندوق بین‌المللی پول تأکید کرده است که کره جنوبی در میان کشورهای پیشرفته، یکی از موفق‌ترین‌ها در مهار آثار منفی کرونا بوده و به‌ویژه با صادرات قوی، توسعه صنعت نیمه‌هادی و مدیریت مالی منسجم توانسته به رشد پایدار برسد.

نرخ بیکاری و بازار کار

بازار کار کره جنوبی ثبات نسبی دارد، اگرچه با چالش‌های ساختاری نیز مواجه است. نرخ بیکاری کل در دوران اوج کرونا (۲۰۲۰-۲۰۲۱) حدود ۴/۵٪ بود و در سال ۲۰۲۳ به ۲/۷٪ کاهش یافت. پیش‌بینی برای سال‌های ۲۰۲۴-۲۰۲۵ نشان می‌دهد که این نرخ در محدوده ۲/۶ تا ۲/۹٪ باقی خواهد ماند و همچنان پایین‌تر از میانگین OECD است.

تعداد بیکاران در سال‌های اخیر حدود ۶۵۰ تا ۷۰۰ هزار نفر تخمین زده می‌شود. با وجود پایین بودن نرخ کلی بیکاری، بیکاری جوانان (۱۵-۲۴ سال) حدود ۶٪ تا ۷٪ است و نشان‌دهنده وجود چالش

ساختاری در بازار کار می‌باشد. این چالش ناشی از رقابت شدید برای مشاغل شرکت‌های بزرگ، اشباع بازار کار تخصصی و عدم تطابق کامل آموزش دانشگاهی با نیازهای واقعی اقتصاد است.

شاخص‌های کلان اقتصادی کره جنوبی نشان می‌دهد که کشور با ثبات مالی، رشد اقتصادی پایدار و مدیریت مناسب نرخ بهره، توانسته اثرات منفی بحران‌های جهانی را کنترل کند. در عین حال، بیکاری جوانان و چالش‌های تطابق تحصیلات با نیازهای بازار، مسائل ساختاری مهمی هستند که باید مورد توجه قرار گیرند. ترکیب این شاخص‌ها، تصویر اقتصاد پیشرفته کره جنوبی را با مزیت‌های رقابتی مانند صادرات قوی، صنعت فناوری پیشرفته و مدیریت مالی کارآمد، به خوبی نشان می‌دهد و تا سال ۲۰۳۰، کره جنوبی را به عنوان الگویی موفق در آسیا و جهان معرفی می‌کند.

شاخص‌های رقابت‌پذیری و حکمرانی اقتصادی کره جنوبی؛ تصویری از اقتصاد منظم، نوآور و قابل اعتماد

کره جنوبی طی دهه‌های اخیر توانسته است جایگاهی پایدار در میان اقتصادهای رقابت‌پذیر جهان به دست آورد؛ جایگاهی که حاصل ترکیب سیاست‌گذاری اقتصادی منسجم، سرمایه‌گذاری گسترده در نوآوری و فناوری، و نظام حکمرانی اقتصادی نسبتاً شفاف و قابل پیش‌بینی است. گزارش‌های نهادهای معتبر بین‌المللی مانند مجمع جهانی اقتصاد، مؤسسه IMD و فدراسیون صنایع کره نشان می‌دهد که این کشور، اگرچه با برخی محدودیت‌های ساختاری مواجه است، اما همچنان از مزیت‌های رقابتی مهمی در سطح جهانی برخوردار است.

در شاخص رقابت‌پذیری جهانی، کره جنوبی معمولاً در بازه رتبه‌های ۲۵ تا ۲۷ جهان قرار دارد؛ جایگاهی که آن را در میان اقتصادهای پیشرفته و صنعتی تثبیت می‌کند. نقطه قوت اصلی کره در حوزه نوآوری و فناوری نمایان است؛ به‌گونه‌ای که در شاخص نوآوری، رتبه‌ای زیر ۲۰ را به خود اختصاص داده و در آمادگی فناوری و دیجیتال، همواره در جمع ۱۰ کشور برتر جهان قرار دارد. این موقعیت حاصل سرمایه‌گذاری سنگین دولت و بخش خصوصی در تحقیق و توسعه، توسعه زیرساخت‌های دیجیتال و پیوند نزدیک صنعت و دانشگاه است.

بازار کار کره جنوبی در مجموع از ثبات برخوردار است، اما انعطاف‌پذیری آن یکی از چالش‌های ساختاری اقتصاد به شمار می‌رود. رتبه انعطاف‌پذیری بازار کار در حدود ۲۸ جهان نشان می‌دهد که قوانین استخدام و اخراج، به‌ویژه هزینه‌های بالای تعدیل نیرو، می‌تواند برای بنگاه‌ها محدودکننده باشد. این مسئله در سال‌های اخیر به یکی از محورهای اصلی اصلاحات اقتصادی دولت تبدیل شده است، زیرا افزایش رقابت‌پذیری شرکت‌ها بدون اصلاح بازار کار امکان‌پذیر نخواهد بود.

نظام مالیاتی کره جنوبی را می‌توان در رده میانه رو به بالا ارزیابی کرد. نرخ مالیات شرکت‌ها حدود ۲۵ درصد است و سهم مالیات شرکت‌ها از تولید ناخالص داخلی در حدود ۴ درصد قرار دارد. این ساختار مالیاتی در مقایسه با بسیاری از اقتصادهای پیشرفته، نه بیش از حد سنگین و نه کاملاً مشوق‌محور است، اما دولت تلاش دارد با اصلاحات تدریجی، آن را جذاب‌تر و کارآمدتر کند؛ به‌ویژه برای جذب سرمایه‌گذاری خارجی و حمایت از شرکت‌های نوآور و دانش‌بنیان.

در حوزه مقررات اقتصادی و حکمرانی شرکتی، کره جنوبی یکی از نقاط قوت قابل توجه خود را نشان می‌دهد. حمایت از سهامداران با رتبه‌ای در حدود ۸ جهان، از جمله بهترین‌ها در سطح بین‌المللی است و اعتماد سرمایه‌گذاران داخلی و خارجی را تقویت می‌کند. کیفیت مقررات اقتصادی در رتبه‌ای نزدیک به ۲۵ قرار دارد و اگرچه سطح شفافیت سیاست‌ها مناسب ارزیابی می‌شود، اما همچنان نیاز به بهبود، ساده‌سازی و کاهش بوروکراسی احساس می‌شود.

نوآوری و اکوسیستم استارت‌آپی نیز از ارکان مهم رقابت‌پذیری اقتصاد کره است. رتبه نوآوری در حدود ۱۹ جهان نشان می‌دهد که کره تنها یک اقتصاد صنعتی سنتی نیست، بلکه در حال حرکت به سمت اقتصاد دانش‌بنیان و خلاق است. راه‌اندازی کسب‌وکار در این کشور نسبتاً آسان است؛ مراحل اداری در زمره بهترین‌های جهان قرار دارد و زمان آماده‌سازی یک استارت‌آپ نیز کوتاه و رقابتی است. این شرایط باعث شده کره جنوبی به یکی از قطب‌های استارت‌آپی آسیا تبدیل شود، به‌ویژه در حوزه‌هایی مانند فناوری دیجیتال، هوش مصنوعی، سلامت و انرژی‌های نو.

در مجموع، شاخص‌های رقابت‌پذیری و حکمرانی اقتصادی نشان می‌دهد که کره جنوبی اقتصادی منظم، نوآور و قابل اعتماد دارد که توانسته میان ثبات نهادی و پویایی فناوریانه توازن ایجاد کند. دولت این کشور نیز با آگاهی از چالش‌های موجود، به‌ویژه در بازار کار، مالیات و مقررات، اصلاحات تدریجی اما هدفمند را در دستور کار قرار داده است. این مسیر، کره جنوبی را در افق پیش‌رو به اقتصادی رقابت‌پذیرتر و جذاب‌تر برای سرمایه‌گذاری داخلی و خارجی تبدیل خواهد کرد؛

مبارزه با فساد و سلامت نظام مالی در کره جنوبی؛ از اصلاحات اداری تا انضباط بانکی

کره جنوبی در دو دهه گذشته مبارزه با فساد و سالم‌سازی نظام اداری و مالی را به یکی از ستون‌های اصلی حکمرانی اقتصادی خود تبدیل کرده است؛ مسیری که نه‌تنها در آمارهای بین‌المللی بازتاب یافته، بلکه در رفتار روزمره دولت، بنگاه‌ها و حتی فرهنگ اجتماعی این کشور نیز قابل مشاهده است. جایگاه کره جنوبی در شاخص ادراک فساد سازمان شفافیت بین‌الملل به‌روشنی نشان می‌دهد که اصلاحات ضدفساد این کشور از مرحله شعار عبور کرده و به نتایج ملموس رسیده است.

بر اساس شاخص ادراک فساد، کره جنوبی در سال ۲۰۱۵ در رتبه‌ای حدود ۵۱ جهان قرار داشت، اما طی یک روند پیوسته اصلاحات نهادی و قانونی، در سال ۲۰۲۰ به رتبه ۳۳ و در سال ۲۰۲۲ به رتبه ۳۱ ارتقا یافت. در سال ۲۰۲۴ نیز با امتیازی نزدیک به ۶۳ از ۱۰۰، در حدود رتبه ۳۲ جهان قرار گرفت. این جایگاه، کره را در نیمه بالایی کشورهای کم‌فساد جهان و بالاتر از میانگین بسیاری از کشورهای آسیایی قرار می‌دهد و نشان می‌دهد که سیاست‌های ضدفساد این کشور، اثرگذاری واقعی و پایدار داشته است.

نقطه عطف این تحول، تصویب قانون معروف به «کیم یون-ران» در سال ۲۰۱۵ توسط مجلس ملی کره جنوبی بود؛ قانونی که با عنوان رسمی «قانون جلوگیری از درخواست‌های نامشروع و رشوه» شناخته می‌شود. این قانون از سال ۲۰۱۶ اجرایی شد و از سال ۲۰۱۸ به‌صورت کامل و سخت‌گیرانه به اجرا درآمد و به هسته اصلی برنامه‌های پنج‌ساله سالم‌سازی اداری کره تبدیل شد. هدف اصلی این قانون، قطع پیوند میان قدرت، پول و نفوذ، جلوگیری از فسادهای به‌ظاهر کوچک اما ریشه‌دار، و افزایش اعتماد عمومی به دولت بود.

ویژگی مهم این قانون، نگاه واقع‌بینانه آن به «فساد نرم» است؛ یعنی همان هدیه دادن‌ها، مهمانی‌ها و روابط غیررسمی که در بسیاری از کشورها به‌عنوان عرف اجتماعی پذیرفته می‌شود، اما در عمل می‌تواند زمینه‌ساز فسادهای بزرگ‌تر شود. قانون کیم یون-ران تعریف بسیار گسترده‌ای از «کارمند دولت» ارائه می‌دهد و هر فردی را که به هر شکل از بودجه عمومی حقوق دریافت می‌کند، مشمول خود می‌داند؛ از کارمندان دولت و شهرداری‌ها گرفته تا معلمان، اساتید دانشگاه‌های دولتی و کارکنان رسانه‌های عمومی.

در این چارچوب، سقف دریافت هدایا و منافع مالی به‌شدت محدود شده و عبور از این سقف، بدون توجه به نیت یا توجیهات عرفی، رشوه تلقی می‌شود و مجازات‌های سنگین کیفری و مالی به دنبال

دارد. حتی قدردانی‌های ساده نیز ضابطه‌مند شده و ارزش هدیه و هزینه یک وعده غذا حد و مرز مشخص دارد. در جامعه‌ای که هدیه دادن و دعوت به غذا بخشی از فرهنگ اجتماعی محسوب می‌شود، این محدودیت‌ها تصمیمی دشوار اما آگاهانه بود؛ تصمیمی که کره جنوبی برای حفظ سلامت نظام اداری خود گرفت.

سخت‌گیرانه‌ترین بخش این قانون به حوزه آموزش مربوط می‌شود. معلمان و اساتید دانشگاه‌ها نه تنها حق دریافت هدیه ندارند، بلکه حتی پذیرش یک فنجان قهوه از دانش‌آموز یا دانشجو نیز برای آن‌ها ممنوع است. این رویکرد، پیامی روشن دارد: آموزش باید کاملاً عاری از هرگونه شائبه نفوذ، تبعیض و رابطه غیررسمی باشد.

در کنار این موارد، برخی مصادیق خاص فساد پنهان نیز به‌طور صریح هدف قرار گرفته است. برای مثال، بازی گلف که در کره جنوبی به‌طور سنتی محل شکل‌گیری مذاکرات غیررسمی و معاملات پشت‌پرده بوده، به خط قرمز کارمندان و مدیران دولتی تبدیل شده است. مشارکت در این فضاها می‌تواند به‌عنوان تخلف تلقی شود و مشمول پیگرد قانونی باشد.

قانون کیم یون-ران تنها به منع و مجازات اکتفا نمی‌کند، بلکه مفهوم «وظیفه قانونی نه گفتن» را نیز نهادینه کرده است. کارمند دولت موظف است در برابر هر دستور غیرقانونی مقاومت کند و در صورت اصرار مقام بالاتر، موضوع را به نهادهای نظارتی گزارش دهد. همچنین این قانون فقط گیرنده رشوه را هدف قرار نمی‌دهد؛ پیشنهاددهنده رشوه، اعم از فرد یا شرکت خصوصی، نیز با مجازات‌های سنگین، محرومیت از قراردادهای دولتی و پیگرد کیفری مواجه می‌شود. حتی هدیه دادن به همسران مقامات دولتی نیز تحت نظارت قرار گرفته و عدم گزارش آن تخلف محسوب می‌شود.

این چارچوب قانونی با سازوکارهای مکمل اجرایی تقویت شده است؛ از اجرای کامل کنوانسیون ضد رشوه OECD و قانون مبارزه با رشوه در تجارت بین‌الملل گرفته تا استفاده از قراردادهای یکپارچگی در مناقصات، سامانه‌های ۲۴ ساعته گزارش فساد و حمایت قانونی از افشاگران. مجموعه این اقدامات نشان می‌دهد که کره جنوبی مبارزه با فساد را به یک پروژه ملی و چندلایه تبدیل کرده است، نه صرفاً یک قانون روی کاغذ.

در حوزه نظام مالی و بانکی نیز همین رویکرد سخت‌گیرانه دنبال شده است. کره جنوبی با توجه به وابستگی بالای بانک‌های خود به بازارهای بین‌المللی، به‌ویژه آمریکا و اتحادیه اروپا، ناگزیر بوده است استانداردهای جهانی مبارزه با پول‌شویی را به‌طور کامل اجرا کند. عضویت کامل این کشور در FATF از سال ۲۰۰۸ آغازگر اصلاحات عمیق در نظام بانکی بود، هرچند اجرای دقیق این مقررات در عمل با چالش‌هایی همراه شد.

جریمه چند میلیون دلاری یکی از بانک‌های بزرگ کره توسط نهاد نظارتی مالی آمریکا، زنگ خطر جدی برای کل نظام بانکی این کشور بود. پس از آن، بانک‌های بزرگ کره به‌طور گسترده ساختارهای مبارزه با پول‌شویی خود را بازطراحی کردند و تیم‌های تخصصی AML را به‌صورت کم‌سابقه‌ای تقویت نمودند. تمرکز بر شناسایی دقیق مشتریان، گزارش تراکنش‌های مشکوک، نظارت بر تراکنش‌های نقدی بزرگ و انجام ممیزی‌های مستمر، به بخش جدایی‌ناپذیر فعالیت روزمره بانک‌ها تبدیل شد.

نتیجه این رویکرد، افزایش شفافیت مالی، کاهش ریسک‌های بین‌المللی و حفظ اعتبار بانک‌های کره‌ای در بازارهای جهانی بوده است. تجربه کره جنوبی نشان می‌دهد که مبارزه واقعی با فساد و پول‌شویی، هرچند در کوتاه‌مدت هزینه‌زا و حتی ناراضی‌آور است، اما در بلندمدت اعتماد عمومی، بهره‌وری

اقتصادی و جذابیت سرمایه‌گذاری را به‌طور معناداری افزایش می‌دهد. کره جنوبی کشوری است که آگاهانه بخشی از عادات و روابط سنتی خود را فدای سلامت نظام اداری و مالی کرد؛ انتخابی سخت، اما موفق و پایدار.

م‌انداز تا ۲۰۳۰

بدهی خارجی کره جنوبی یکی از شاخص‌های مهم برای درک میزان در هم‌تنیدگی این اقتصاد پیشرفته با نظام مالی جهانی است. این کشور که بخش بزرگی از رشد خود را بر پایه صادرات، سرمایه‌گذاری خارجی و حضور فعال شرکت‌های بزرگ در بازارهای بین‌المللی بنا کرده، ناگزیر سهم قابل‌توجهی از تأمین مالی خود را از خارج جذب می‌کند. با این حال، آنچه کره جنوبی را از بسیاری از اقتصادهای بدهکار متمایز می‌کند، شیوه مدیریت بدهی و توازن آن با دارایی‌های خارجی است.

بر اساس آمار رسمی، کل بدهی خارجی کره جنوبی تا ژوئن ۲۰۲۴ به حدود ۵۴۲ میلیارد دلار رسیده است. از این میزان، نزدیک به ۳۴۵ میلیارد دلار بدهی بلندمدت و حدود ۱۹۷ میلیارد دلار بدهی کوتاه‌مدت است. مقایسه این ارقام با سال ۲۰۱۹ نشان می‌دهد بدهی خارجی طی چند سال گذشته افزایش یافته و از حدود ۴۶۷ میلیارد دلار به سطح کنونی رسیده است. بخش مهمی از این رشد به افزایش انتشار اوراق قرضه خارجی، به‌ویژه اوراق کوتاه‌مدت و همچنین گسترش فعالیت‌های مالی و سرمایه‌گذاری شرکت‌ها و بانک‌های کره‌ای در خارج از کشور بازمی‌گردد.

در کنار افزایش بدهی، تصویر کلان مالی کره جنوبی تنها با نگاه به سمت بدهی کامل نمی‌شود. این کشور همزمان از دارایی‌های خارجی قابل‌توجهی برخوردار است. خالص مطالبات خارجی کره جنوبی – یعنی تفاوت دارایی‌ها و بدهی‌های خارجی – همچنان رقم مثبتی در حدود ۴۷۸ میلیارد دلار را نشان می‌دهد. این بدان معناست که کره جنوبی، برخلاف بسیاری از اقتصادهای بدهکار، در مجموع طلبکار خالص در نظام مالی بین‌المللی باقی مانده است. هرچند دارایی مالی خالص خارجی نسبت به سال ۲۰۱۹ کاهش داشته، اما همچنان در سطحی قرار دارد که حاشیه امن مناسبی برای مواجهه با شوک‌های خارجی ایجاد می‌کند.

این ساختار باعث شده بدهی خارجی برای کره جنوبی بیشتر یک ابزار مالی در خدمت رشد و رقابت‌پذیری باشد تا یک تهدید سیستماتیک. بانک مرکزی، وزارت دارایی و نهادهای نظارتی این کشور به‌طور مستمر نسبت بدهی کوتاه‌مدت به ذخایر ارزی، سررسید بدهی‌ها و ریسک‌های ناشی از نوسانات نرخ بهره جهانی را پایش می‌کنند. همین رویکرد محتاطانه سبب شده حتی در دوره‌های بحران جهانی، مانند بحران مالی ۲۰۰۸ یا شوک‌های پساکرونا، ثبات مالی کره جنوبی حفظ شود.

در افق میان‌مدت و تا سال ۲۰۳۰، پیش‌بینی می‌شود حجم اسمی بدهی خارجی کره جنوبی همچنان روندی افزایشی اما کنترل‌شده داشته باشد. توسعه صنایع پیشرفته نظیر نیمه‌هادی‌ها، باتری‌های نسل جدید، انرژی‌های پاک، هوش مصنوعی و سرمایه‌گذاری‌های گسترده شرکت‌های بزرگ کره‌ای در آمریکا، اروپا و آسیای جنوب‌شرقی، نیاز به تأمین مالی خارجی را تداوم خواهد بخشید. با این حال، انتظار می‌رود سیاست‌گذاران بر افزایش سهم بدهی‌های بلندمدت و کاهش وابستگی به بدهی‌های کوتاه‌مدت پرنوسان تأکید بیشتری داشته باشند.

برآورد نهادهای بین‌المللی حاکی از آن است که حتی در صورت افزایش بدهی خارجی تا سال ۲۰۳۰، نسبت بدهی به تولید ناخالص داخلی کره جنوبی در محدوده‌ای ایمن و قابل‌مدیریت باقی خواهد ماند. همزمان، در صورت تداوم مازاد تجاری و قدرت صادرات فناوری‌محور، دارایی‌های خارجی این کشور نیز رشد خواهد کرد و تراز خالص خارجی مثبت حفظ می‌شود. ذخایر ارزی قابل‌توجه، نظام

بانکی منضبط و دسترسی پایدار به بازارهای مالی جهانی، ابزارهای اصلی کره جنوبی برای مدیریت ریسک‌های احتمالی در دهه پیش‌رو خواهند بود.

در مجموع، بدهی خارجی کره جنوبی نمونه‌ای از بدهی «فعال و مدیریت‌شده» است؛ بدهی‌ای که نه از سر ضعف، بلکه در چارچوب یک استراتژی توسعه‌محور شکل گرفته است. تجربه این کشور نشان می‌دهد که اگر بدهی با شفافیت، انضباط مالی و نگاه بلندمدت همراه شود، می‌تواند به جای تهدید، به اهرمی برای رشد اقتصادی، افزایش رقابت‌پذیری و حضور مؤثرتر در اقتصاد جهانی تبدیل شود.

بودجه دولت کره جنوبی؛ تراز میان رشد، رفاه و آینده‌نگری مالی با چشم‌انداز تا ۲۰۳۰

بودجه عمومی در کره جنوبی صرفاً یک سند مالی سالانه نیست، بلکه بازتابی روشن از اولویت‌های راهبردی این کشور در مواجهه با تحولات اقتصادی، اجتماعی و فناورانه به شمار می‌آید. تجربه سال‌های اخیر، به‌ویژه پس از شوک سنگین کرونا، نشان داده است که دولت کره جنوبی بودجه را به‌عنوان ابزاری فعال برای مدیریت بحران، بازسازی اقتصادی و آماده‌سازی اقتصاد برای دهه‌های آینده به کار می‌گیرد. اگر بودجه سال ۲۰۲۱ بیش از هر چیز بر مهار پیامدهای همه‌گیری تمرکز داشت، بودجه‌های ۲۰۲۵ و ۲۰۲۶ وارد مرحله‌ای تازه شده‌اند که محور آن رشد پایدار، نوآوری فناورانه و تقویت امنیت اجتماعی است.

در سال‌های اخیر، فلسفه اصلی بودجه‌ریزی در کره جنوبی بر ایجاد تعادل میان سه هدف کلیدی استوار بوده است: حفظ ثبات رشد اقتصادی، پاسخ به چالش‌های اجتماعی به‌ویژه پیری جمعیت، و سرمایه‌گذاری سنگین در موتورهای رشد آینده. دولت تلاش کرده با تقویت تقاضای داخلی، حمایت از اشتغال و همزمان هدایت منابع به سمت فناوری‌های نوظهور، از گرفتار شدن اقتصاد در دام رشد پایین جلوگیری کند. این رویکرد در شرایطی اتخاذ شده که رقابت جهانی در حوزه فناوری، انرژی‌های پاک و زنجیره‌های ارزش صنعتی به‌شدت تشدید شده است.

بر اساس پیش‌نویس بودجه ارائه‌شده برای سال ۲۰۲۶، حجم کل بودجه دولت کره جنوبی به حدود ۷۲۸ هزار میلیارد وون رسیده که معادل بیش از ۵۴۰ میلیارد دلار است. این رقم نسبت به سال قبل رشدی بیش از ۸ درصد را نشان می‌دهد و بیانگر رویکرد انبساطی حساب‌شده دولت در عین توجه به انضباط مالی است. بخش قابل‌توجهی از این افزایش به حوزه سلامت، رفاه اجتماعی و اشتغال اختصاص یافته؛ حوزه‌ای که تحت تأثیر افزایش جمعیت سالمند، هزینه‌های درمانی و نیاز به حمایت از نیروی کار آسیب‌پذیر، به مهم‌ترین سرفصل بودجه‌ای کشور تبدیل شده است.

در کنار رفاه اجتماعی، سهم سرمایه‌گذاری دولت در نوآوری و فناوری نیز به‌طور معناداری افزایش یافته است. بودجه‌های اخیر تمرکز ویژه‌ای بر توسعه هوش مصنوعی، نیمه‌هادی‌ها، فناوری‌های سبز، باتری‌های پیشرفته و دیجیتالی‌سازی خدمات عمومی دارند. دولت کره جنوبی به‌روشنی دریافته است که در اقتصاد آینده، مزیت رقابتی کشور نه در منابع طبیعی، بلکه در دانش، فناوری و نیروی انسانی ماهر شکل می‌گیرد. به همین دلیل، هزینه‌های تحقیق و توسعه، آموزش مهارت‌های نوین و حمایت از شرکت‌های دانش‌بنیان جایگاه ثابتی در ساختار بودجه پیدا کرده‌اند.

همزمان، بهبود کیفیت زندگی شهروندان نیز یکی از محورهای پررنگ بودجه‌های اخیر بوده است. افزایش منابع اختصاص‌یافته به آموزش، بهداشت، مسکن، حمل‌ونقل شهری و زیرساخت‌های اجتماعی، نشان می‌دهد دولت تلاش دارد پیامدهای اجتماعی رشد اقتصادی را به‌طور متوازن میان اقشار مختلف جامعه توزیع کند. همچنین، توجه به توسعه متوازن مناطق و کاهش شکاف میان

کلان‌شهرهایی مانند سئول و مناطق پیرامونی، به‌تدریج در سیاست‌های بودجه‌ای نمود بیشتری یافته است.

در افق میان‌مدت و تا سال ۲۰۳۰، پیش‌بینی می‌شود بودجه دولت کره جنوبی همچنان روندی افزایشی اما کنترل‌شده داشته باشد. افزایش هزینه‌های مرتبط با سالمندی جمعیت، نظام بازنشستگی و سلامت، فشار اصلی را بر مخارج عمومی وارد خواهد کرد. در مقابل، انتظار می‌رود دولت با اصلاح ساختار مالیات‌ها، بهبود کارایی هزینه‌ها و بهره‌گیری از رشد اقتصادی مبتنی بر فناوری، توازن مالی خود را حفظ کند. برآوردها نشان می‌دهد سهم هزینه‌های اجتماعی و سلامت تا سال ۲۰۳۰ بیش از هر بخش دیگری رشد خواهد کرد، در حالی که سرمایه‌گذاری در فناوری‌های آینده‌محور همچنان در اولویت باقی می‌ماند.

از منظر کلان، سیاست‌گذاران کره جنوبی تلاش دارند بودجه را به گونه‌ای تنظیم کنند که نه به افزایش ناپایدار بدهی دولت منجر شود و نه رشد اقتصادی را قربانی ریاضت مالی کند. تجربه این کشور نشان می‌دهد ترکیب هوشمندانه انضباط مالی با سرمایه‌گذاری هدفمند دولتی می‌تواند همزمان ثبات اقتصادی و توان رقابتی بلندمدت را تقویت کند.

در مجموع، بودجه دولت کره جنوبی تا افق ۲۰۳۰ تصویری از یک دولت فعال و آینده‌نگر را ترسیم می‌کند؛ دولتی که می‌کوشد با استفاده از ابزار بودجه، اقتصاد را از چالش‌های جمعیتی و رقابت جهانی عبور دهد و پایه‌های رشد پایدار و رفاه اجتماعی را در یکی از پیشرفته‌ترین اقتصادهای آسیا مستحکم سازد.

نظام مالیاتی کره جنوبی؛ توازن میان عدالت اجتماعی و پایداری مالی دولت

نظام مالیاتی کره جنوبی یکی از ستون‌های اصلی تأمین مالی دولت و ابزار مهم سیاست‌گذاری اقتصادی و اجتماعی این کشور به شمار می‌رود. ساختار مالیات‌ها در کره به‌گونه‌ای طراحی شده که هم عدالت مالیاتی را تقویت کند و هم منابع پایدار لازم برای اداره دولت، توسعه زیرساخت‌ها و گسترش خدمات عمومی را فراهم آورد. تجربه چند دهه گذشته نشان می‌دهد که این کشور با اصلاح تدریجی نظام مالیاتی، توانسته همگام با رشد اقتصادی، درآمدهای عمومی خود را نیز افزایش دهد، بدون آن‌که فشار غیرقابل‌تحملی بر طبقات کم‌درآمد وارد شود.

مالیات بر درآمد در کره جنوبی به‌صورت پلکانی اعمال می‌شود و نرخ آن بسته به سطح درآمد، از حدود ۶ درصد برای درآمدهای پایین آغاز شده و در سطوح بالای درآمدی به بیش از ۴۲ درصد می‌رسد. این ساختار پلکانی باعث می‌شود بار اصلی تأمین مالی دولت بر دوش اقشار پردرآمد قرار گیرد و در عین حال، امکان حمایت غیرمستقیم از طبقات متوسط و کم‌درآمد فراهم شود. نکته قابل توجه در نظام مالیاتی کره آن است که درآمدهای بازنشستگی و برخی انواع درآمدهای خاص، قواعد جداگانه‌ای دارند تا فشار مالیاتی بر سالمندان و بازنشستگان، به‌ویژه در شرایط پیری سریع جمعیت، تشدید نشود.

در کنار مالیات بر درآمد، مالیات سکونت یا «Resident Tax» نیز اعمال می‌شود که معادل حدود ۱۰ درصد مالیات بر درآمد فرد است. این مالیات بیشتر نقش تکمیلی دارد و به تأمین منابع مالی دولت‌های محلی کمک می‌کند. از این طریق، بخشی از درآمدهای مالیاتی مستقیماً در اختیار شهرداری‌ها و دولت‌های محلی قرار می‌گیرد تا صرف خدمات شهری، حمل‌ونقل، آموزش و رفاه اجتماعی در سطح منطقه‌ای شود؛ رویکردی که به تقویت حکمرانی محلی و کاهش تمرکز مالی کمک کرده است.

بررسی روندهای بلندمدت نشان می‌دهد سهم مالیات از تولید ناخالص داخلی کره جنوبی طی سال‌های گذشته به‌طور تدریجی افزایش یافته است. در اوایل دهه ۲۰۱۰، این نسبت در محدوده ۲۴ تا ۲۵ درصد قرار داشت، اما با گسترش پایه‌های مالیاتی، بهبود نظام وصول مالیات و رشد اقتصادی، در سال‌های بعد به حدود ۲۶ تا ۲۸ درصد رسید. در سال‌های اخیر نیز این سهم تقریباً در همین محدوده تثبیت شده است که نشان‌دهنده ثبات نسبی درآمدهای عمومی دولت است. این نسبت اگرچه پایین‌تر از برخی کشورهای اروپایی با نظام رفاه گسترده است، اما برای اقتصادی صادرات‌محور مانند کره جنوبی، تعادلی قابل قبول میان رقابت‌پذیری اقتصادی و تأمین مالی دولت محسوب می‌شود.

دولت کره جنوبی تلاش کرده با به‌روزرسانی سالانه قوانین مالیاتی، نظام مالیات‌گیری را با تحولات اقتصادی و اجتماعی هماهنگ کند. در دوره پساکرونا، تمرکز سیاست مالیاتی بیش از گذشته بر جلوگیری از فرار مالیاتی، گسترش شفافیت، استفاده از سامانه‌های دیجیتال و کاهش فشار بر کسب‌وکارهای کوچک و متوسط قرار گرفت. همزمان، مالیات شرکت‌ها و درآمدهای بالا همچنان یکی از منابع اصلی تأمین بودجه دولت باقی مانده‌اند، به‌ویژه در شرایطی که هزینه‌های اجتماعی ناشی از سالمندی جمعیت رو به افزایش است.

در مجموع، نظام مالیاتی کره جنوبی نمونه‌ای از یک ساختار نسبتاً متعادل در میان اقتصادهای پیشرفته آسیایی است؛ ساختاری که نه به‌دنبال مالیات‌ستانی سنگین به سبک دولت‌های رفاهی اروپایی است و نه به سمت حداقل‌گرایی مالیاتی حرکت کرده است. این نظام با تکیه بر عدالت نسبی، ثبات درآمدی و انطباق تدریجی با نیازهای اقتصاد مدرن، نقش مهمی در حفظ سلامت مالی دولت و پشتیبانی از مسیر توسعه بلندمدت کره جنوبی ایفا می‌کند.

انرژی هسته‌ای در کره جنوبی؛ ستون برق پایدار و ابزار قدرت فناوری تا افق ۲۰۳۰

کره جنوبی امروز یکی از بازیگران مهم جهانی در حوزه انرژی هسته‌ای به شمار می‌رود؛ کشوری که توانسته همزمان دو هدف راهبردی را دنبال کند: تأمین پایدار برق داخلی و تبدیل فناوری هسته‌ای به یک مزیت صادراتی. در شرایطی که محدودیت منابع طبیعی و فشارهای بین‌المللی برای کاهش انتشار کربن تشدید شده، انرژی هسته‌ای برای کره جنوبی نه یک گزینه موقت، بلکه بخشی از معماری بلندمدت امنیت انرژی تا افق ۲۰۳۰ محسوب می‌شود.

در حال حاضر کره جنوبی با برخورداری از ۲۴ واحد فعال نیروگاهی و ظرفیتی بیش از ۲۱ هزار و ۷۰۰ مگاوات، در جمع شش کشور برتر جهان در تولید برق هسته‌ای قرار دارد. این نیروگاه‌ها بیش از ۳۰ درصد برق کشور را تأمین می‌کنند و نقش کلیدی در کاهش وابستگی به سوخت‌های فسیلی ایفا کرده‌اند. طبق اسناد رسمی انرژی، دولت کره جنوبی تا سال ۲۰۳۰ قصد دارد سهم برق بدون کربن را تثبیت و تقویت کند؛ به‌گونه‌ای که انرژی هسته‌ای در کنار انرژی‌های تجدیدپذیر، هسته اصلی سبد برق کشور را تشکیل دهد.

برنامه هسته‌ای کره جنوبی از سال ۱۹۷۸ با راه‌اندازی نیروگاه «کوری ۱» آغاز شد، اما آنچه این کشور را به جایگاه فعلی رساند، سیاست انتقال تدریجی دانش و بومی‌سازی فناوری بود. طی دهه‌های ۱۹۹۰ و ۲۰۰۰، کره جنوبی با توسعه راکتورهای نسل APR1400، وارد مرحله‌ای شد که نه‌تنها نیاز داخلی را پوشش می‌داد، بلکه امکان حضور رقابتی در بازار جهانی را نیز فراهم می‌کرد. این فناوری تا افق ۲۰۳۰ همچنان ستون اصلی پروژه‌های صادراتی کره باقی خواهد ماند.

موفقیت تاریخی پروژه امارات متحده عربی در سال ۲۰۰۹ نقطه عطفی در این مسیر بود. اجرای چهار واحد نیروگاهی APR1400 با مشارکت کامل شرکت‌های کره‌ای، نشان داد که کره جنوبی قادر

است پروژه‌های پیچیده هسته‌ای را از مرحله طراحی تا بهره‌برداری مدیریت کند. این تجربه، زمینه‌ساز مذاکرات و همکاری‌های بعدی در خاورمیانه و سایر مناطق شد؛ روندی که تا سال ۲۰۳۰ نیز ادامه خواهد داشت و دولت کره آن را یکی از ابزارهای دیپلماسی اقتصادی خود می‌داند.

در افق ۲۰۳۰، سیاست هسته‌ای کره جنوبی بر سه محور اصلی متمرکز است: افزایش بهره‌وری نیروگاه‌های موجود، ارتقای استانداردهای ایمنی و توسعه فناوری‌های جدید مدیریت سوخت مصرف‌شده. این کشور به‌ویژه در پی آن است که عمر مفید نیروگاه‌های فعلی را با رعایت بالاترین استانداردهای ایمنی افزایش دهد و همزمان هزینه تولید برق هسته‌ای را کاهش دهد. چنین رویکردی، انرژی هسته‌ای را به یکی از مقرون‌به‌صرفه‌ترین منابع تولید برق در اقتصاد کره تبدیل می‌کند.

در سطح بین‌المللی، کره جنوبی تا سال ۲۰۳۰ خود را به‌عنوان یکی از پنج صادرکننده اصلی فناوری نیروگاه‌های هسته‌ای تجاری تثبیت خواهد کرد. تمرکز بر کشورهای در حال توسعه، ارائه بسته‌های مالی-فنی رقابتی و تضمین پشتیبانی بلندمدت، بخشی از راهبرد صادراتی این کشور است. همزمان، کره تلاش می‌کند با پیوند دادن انرژی هسته‌ای به اهداف اقلیمی، جایگاه خود را در بازار جهانی انرژی پاک تقویت کند.

در مجموع، تجربه کره جنوبی نشان می‌دهد که انرژی هسته‌ای می‌تواند فراتر از یک منبع تولید برق، به ابزار قدرت صنعتی، فناوری و دیپلماسی اقتصادی تبدیل شود. تا سال ۲۰۳۰، این کشور با تکیه بر ترکیب انرژی هسته‌ای، تجدیدپذیرها و فناوری پیشرفته، الگویی از توسعه انرژی پایدار را ارائه خواهد داد؛ الگویی که امنیت انرژی، رشد اقتصادی و مسئولیت زیست‌محیطی را همزمان دنبال می‌کند.

صنعت خودروسازی کره جنوبی؛ از موتور رشد اقتصادی تا بازیگر تعیین‌کننده بازار جهانی در افق ۲۰۳۰

صنعت خودروسازی کره جنوبی یکی از ستون‌های اصلی اقتصاد این کشور به شمار می‌رود؛ صنعتی که طی چند دهه گذشته توانسته از یک تولیدکننده منطقه‌ای به یکی از بازیگران اصلی بازار جهانی خودرو تبدیل شود. این صنعت نه تنها سهم مهمی در اشتغال، صادرات و رشد صنعتی کره دارد، بلکه نقشی تعیین‌کننده در جایگاه فناوری و برند ملی این کشور در سطح بین‌المللی ایفا می‌کند. در شرایطی که صنعت خودرو جهان در حال گذار به سوی فناوری‌های پاک، دیجیتالی و هوشمند است، کره جنوبی تلاش دارد تا افق ۲۰۳۰ را به نقطه تثبیت رهبری خود در این تحول تبدیل کند.

در قلب صنعت خودروی کره، شرکت‌هایی چون هیوندای موتور و کیا قرار دارند که به همراه سایر بازیگران مانند GM Korea، رنو سامسونگ موتورز و KG Mobility، شبکه‌ای گسترده از تولیدکنندگان خودرو و قطعات را شکل داده‌اند. این شبکه متکی بر هزاران شرکت کوچک و متوسط قطعه‌سازی است که زنجیره تأمین صنعت خودرو کره را به یکی از منسجم‌ترین و رقابتی‌ترین زنجیره‌ها در جهان تبدیل کرده است. همین ساختار، یکی از مهم‌ترین مزیت‌های رقابتی کره جنوبی در برابر بسیاری از رقبای آسیایی و اروپایی محسوب می‌شود.

بر اساس آمار سال ۲۰۲۴، تولید خودرو در کره جنوبی به حدود ۴/۱۳ میلیون دستگاه رسیده و این کشور در رتبه هفتم تولید جهانی قرار گرفته است. هرچند این رقم نسبت به سال‌های اوج گذشته اندکی کاهش نشان می‌دهد، اما این کاهش بیش از آنکه نشانه ضعف باشد، بازتاب تغییر راهبرد تولید خودروسازان کره‌ای است. هیوندای و کیا طی سال‌های اخیر بخش قابل‌توجهی از تولید خود را به

بازارهای هدف مانند آمریکا، اروپا، هند و مکزیک منتقل کرده‌اند؛ اقدامی که به آن‌ها امکان داده هم هزینه‌ها را کاهش دهند و هم به بازار مصرف نزدیکتر شوند.

در حوزه صادرات، صنعت خودروسازی کره جنوبی همچنان یکی از پیشران‌های اصلی اقتصاد کشور است. ارزش صادرات خودرو در سال ۲۰۲۴ به حدود ۷۰/۸ میلیارد دلار رسیده و بیش از دو سوم تولید خودرو در کره برای بازارهای خارجی انجام شده است. ایالات متحده، اروپا، چین و بازارهای نوظهور آسیا و خاورمیانه، مقاصد اصلی این صادرات هستند. این آمار نشان می‌دهد که حتی با کاهش نسبی تولید داخلی، نقش جهانی صنعت خودروی کره نه تنها تضعیف نشده، بلکه تثبیت نیز شده است.

در سطح برندها، هیوندای و کیا همچنان بازیگران کلیدی بازار جهانی باقی مانده‌اند. مجموع فروش جهانی این دو شرکت در سال ۲۰۲۴ بیش از ۷/۲ میلیون دستگاه بوده و آن‌ها را در زمره سه گروه بزرگ خودروسازی جهان قرار داده است. در بازار داخلی نیز این دو برند با در اختیار داشتن بیش از ۹۰ درصد سهم بازار، سلطه‌ای کم‌نظیر دارند؛ امری که نشان‌دهنده اعتماد مصرف‌کنندگان داخلی و قدرت برند ملی است.

اما نقطه تمرکز اصلی صنعت خودرو کره جنوبی در مسیر آینده، گذار به خودروهای پاک و هوشمند است. در سال ۲۰۲۴، صادرات خودروهای هیبریدی و الکتریکی کره به بیش از ۷۰۰ هزار دستگاه رسید و رشد پایدار این بخش نشان می‌دهد که استراتژی کره در این حوزه با نیاز بازارهای پیشرفته همسو شده است. برخلاف برخی رقبا که تمرکز کامل بر خودروهای تمام‌برقی دارند، خودروسازان کره‌ای با تأکید بر مدل‌های هیبریدی، مسیری واقع‌گرایانه‌تر و متناسب با زیرساخت‌های جهانی انتخاب کرده‌اند.

در افق ۲۰۳۰، انتظار می‌رود صنعت خودروسازی کره جنوبی بر سه محور کلیدی متمرکز شود: توسعه خودروهای هیبریدی پیشرفته و برقی، گسترش فناوری‌های نرم‌افزاری و هوشمند در خودرو، و تقویت حضور جهانی از طریق تولید چندملیتی. هیوندای و کیا سرمایه‌گذاری گسترده‌ای در زمینه باتری، پلتفرم‌های اختصاصی خودروهای برقی، رانندگی خودکار و اتصال‌پذیری دیجیتال آغاز کرده‌اند؛ سرمایه‌گذاری‌هایی که هدف آن‌ها حفظ رقابت‌پذیری در برابر غول‌های آمریکایی، اروپایی و چینی است.

در کنار این تحولات، نقش صنعت قطعه‌سازی کره نیز در حال تغییر است. تا سال ۲۰۳۰، شرکت‌های قطعه‌ساز کره‌ای به‌تدریج از تولید قطعات سنتی به سمت قطعات پیشرفته الکترونیکی، سیستم‌های مدیریت انرژی و نرم‌افزارهای خودرو حرکت خواهند کرد. این تحول، نه تنها ساختار اشتغال صنعت خودرو را دگرگون می‌کند، بلکه ارزش‌افزوده بالاتری برای اقتصاد کره به همراه خواهد داشت.

در مجموع، صنعت خودروسازی کره جنوبی تا افق ۲۰۳۰ در حال عبور از یک «دوره گذار تاریخی» است؛ گذاری از تولید انبوه سنتی به سوی خودروسازی هوشمند، پاک و جهانی‌شده. تجربه چند دهه توسعه صنعتی، زنجیره تأمین منسجم و برندهای قدرتمند جهانی، این امکان را فراهم کرده که کره جنوبی نه تنها جایگاه خود را حفظ کند، بلکه در نظم جدید صنعت خودرو جهان، نقشی فعال و اثرگذار داشته باشد. اگر این مسیر با موفقیت ادامه یابد، صنعت خودرو همچنان یکی از مهم‌ترین موتورهای رشد اقتصادی و فناوری کره جنوبی در دهه پیش‌رو باقی خواهد ماند.

بنادر و صنعت کشتی‌سازی کره جنوبی؛ موتور ترانزیت و صادرات تا افق ۲۰۳۰

کره جنوبی، با موقعیت جغرافیایی ویژه در شبه‌جزیره کره و دسترسی به آب‌های آزاد شرق آسیا، شبکه‌ای از بنادر پیشرفته را توسعه داده است که نقش کلیدی در تجارت جهانی و رشد اقتصادی کشور دارد. در این میان، بنادر **بوسان**، **اینچئون**، **پوهانگ**، **اولسان** و **یسو** به‌عنوان شاهراه‌های تجاری و صنعتی، ستون فقرات حمل‌ونقل دریایی کره جنوبی محسوب می‌شوند.

بنادر بوسان: ششمین بندر کانتینری جهان

بنادر بوسان، با ظرفیت عظیم کانتینری و تجهیزات مدرن، به‌عنوان قلب تپنده تجارت دریایی کره جنوبی شناخته می‌شود. این بندر نه تنها نقطه ورود و خروج کالاهای صنعتی و فناوری محور است، بلکه پایگاه لجستیکی صنایع دیگر مانند کشتی‌سازی، فولاد و خودروسازی نیز به‌شمار می‌رود. بندر **اینچئون** در جنوب غرب سئول نیز به‌عنوان هاب دریایی و ترانزیتی، مکمل بوسان است و بنادر **پوهانگ**، **اولسان** و **یسو** شبکه دسترسی داخلی و صادراتی کره را تکمیل می‌کنند.

صنعت کشتی‌سازی؛ برتری جهانی در ارزش افزوده بالا

کره جنوبی با سه غول کشتی‌سازی خود **Hyundai Heavy**، **Samsung Heavy Industries** و **Hanwha Ocean Industries** (دو سال‌های ۲۰۲۲ تا ۲۰۲۴ برای سومین سال متوالی رتبه اول جهان را در سفارش ساخت کشتی‌های بزرگ با ارزش افزوده بالا حفظ کرده است. این کشتی‌ها شامل **LNG Carrier**، کانتینربرهای **مگاسایز** و کشتی‌های **سبز** می‌شوند و نشان‌دهنده برتری کره در فناوری‌های پیشرفته و سازگار با محیط زیست است.

عملکرد صنعت کشتی‌سازی کره در سال ۲۰۲۴ قابل توجه است:

- ارزش سفارشات: حدود ۳۸ میلیارد دلار
- سهم از بازار جهانی **LNG Carrier**: بیش از ۷۰٪
- سهم ژاپن: کمتر از ۱۵٪
- سهم چین: بالا از نظر تعداد، اما پایین‌تر در ارزش افزوده

قراردادهای استراتژیک و صادرات بلندمدت

یکی از شاخص‌های موفقیت کره جنوبی در کشتی‌سازی، قراردادهای کلان با شرکت‌های بین‌المللی است. برای مثال، قراردادهای **LNG** با **قطر انرژی (QatarEnergy)** تا سال ۲۰۲۷ شامل بیش از ۱۰۰ فروند کشتی **LNG Carrier** با ارزش جمعی بیش از ۶۰ میلیارد دلار است. این قراردادها نه تنها موجب ثبات سفارشات داخلی می‌شوند، بلکه توان رقابتی کره در بازار جهانی را تقویت می‌کنند.

چشم‌انداز تا سال ۲۰۳۰

کره جنوبی قصد دارد جایگاه خود را به‌عنوان **قطب اصلی کشتی‌سازی جهانی** حفظ و گسترش دهد. اهداف اصلی این کشور تا افق ۲۰۳۰ شامل موارد زیر است:

- افزایش ارزش صادرات کشتی: پیش‌بینی می‌شود صادرات کشتی کره تا سال ۲۰۳۰ به بیش از ۵۰ میلیارد دلار برسد.
- توسعه فناوری کشتی‌های **سبز** و **سازگار با محیط زیست**: با تمرکز بر کاهش انتشار کربن و افزایش بهره‌وری انرژی، کره جنوبی قصد دارد پیش‌تاز بازار جهانی کشتی‌های پاک باشد.

- **گسترش همکاری‌های بین‌المللی:** قراردادهای جدید LNG و کانتینربر با خاورمیانه، اروپا و آمریکا ادامه خواهد یافت و شبکه مشتریان جهانی توسعه می‌یابد.
- **ارتقای زیرساخت‌های بندری:** افزایش ظرفیت تخلیه و بارگیری، بهبود لجستیک و هوشمندسازی بنادر، کره جنوبی را به مرکز ترانزیتی شرق آسیا تبدیل خواهد کرد.

در نهایت، بنادر مدرن و صنعت کشتی‌سازی پیشرفته کره جنوبی نه تنها ستون اصلی تجارت خارجی و صادرات کالاهای استراتژیک کشور هستند، بلکه **نماد توانمندی فناوری، مدیریت پروژه و رقابت‌پذیری جهانی** کره به‌شمار می‌روند. این صنعت تا افق ۲۰۳۰، با ترکیب نوآوری فناوریانه، استانداردهای سبز و بازارهای صادراتی پایدار، همچنان یکی از مهم‌ترین موتورهای رشد اقتصادی و صادراتی کشور باقی خواهد ماند.

تهیه شده در دبیر خانه اتاق بازرگانی ایران و کره جنوبی

منبع کره‌ای زبان معتبر

۱. – **“세계속의 한국” KOSIS** بخش ویژه پورتال KOSIS که آمار و مقایسه‌های بین‌المللی را در قالب داده‌های رسمی کره‌ای ارائه می‌دهد، از جمله تولید ناخالص داخلی، تجارت خارجی، اشتغال و واردات/صادرات kosis.kr.

۲. – **Ministry of Trade, Industry and Energy (산업통상자원부)** 보도자료 (وزارت تجارت، صنعت و انرژی)